

DRUŽINSKI TEDNIK

Leto VIII.

Ljubljana, 5. novembra 1936

Štev. 44.

Izhaja vsak četrtek. — Uredništvo in uprava v Ljubljani, Tyrševa cesta, šte. 29/1. Poštni predal šte. 345. Račun Poštne hranilnice v Ljubljani št. 15.393. — Rokopisov ne vračamo, nefrankirani dopisi ne sprejemamo.

Naročnina za četrt leta 20 Din, za pol leta 40 Din, za vse leto 80 Din. — V Italiji za vse leto 40 lir, v Franciji 50 frankov v Ameriki 2 1/2 dolarja. — Naročnino je treba plačati vnaprej. — Za odgovore je priložiti znamko.

Bodi kakor

sončni žarek!

Sedeli smo v veliki, obokani sobi. Prostor je bil mračen in mreža, razpeta v oknu, ga je delala še pustejša. Mrzlo in neprijetno nam je bilo; že naši obrazi so pričali o tem, da nas tarejo skrbi, da nas mora tlačiti in da nam je delo pusto in neveselno. Takrat je v sobo posijal žarek. Majcen, bel, topel sončni žarek. In kar na mah je v snopu žarkov zatrepetala senca okenske mreže na steni. Ob okniščih je pa prebujeno od sončnih pramenov zaselestelo jesensko listje.

V veliki, mrzli sobi nam je postalo toplo in — ugodno. Prvemu in drugemu in celo najhujšemu pustuhu se je utrlil smehljaj v oči; delo nam je pa šlo vse drugače od rok.

In vse to je napravil en sam, samcat sončni žarek!

Veste, zakaj vam to pripovedujem? Precej vam bo jasno.

Večkrat v tednu se oglašam v manjši specerijski trgovini. Mlado dekletko streže kipeč. Kot stalno kupovalko me že dobro pozna, in včeraj mi je kar na lepem pričela tožiti: kako težko ji je, koliko najrazličnejših skrbí ima itd. itd. Najhuje ji je pa to, da njen poklic, prav za prav ljudje sumi, zahtevajo, da je pri delu vedno dobre volje, ali da se tako vsaj kaže. Ona pa tega res ne more. Kako naj bo vesela, ko jo tare toliko in toliko težav, kako naj se hlina, ko ji ni do tega. Upira se ji, da, kar zoprno ji je že vse to.

Poslušala sem jo in postalo mi je zelo težko. Zaradi dekleta in njegove trpkosti in zaradi sebe in še nešteti drugih, ki nismo nič boljše od nje.

Neuravnovešene smo, dobri volji smo se že čisto odrekli. Tako navaden, preprost in obravnavan izraz je den, kdo bi sploh še pomislil nanj! In to, kdo bi sploh pa kdaj nasmehnelo, če kdaj pa kdaj tega ali onega osrečimo z uglasjenim, konvencionalnim smehljajem. Zaresne topline in ljubezni imamo tako premalo še za najožj krog — svoje najbližnje. Kaj bi jo torej po nepotrebnem razdajale drugim? In kaj bi si stvar sploh jemale k sreči.

Saj so tudi druge take. In tudi drugod. V Avstraliji na primer so letos uveli nov praznik: »Dan dobre volje.« Avstralska žena naj 3. oktobra vsakega leta izkaže čim več dobrote in ljubezni svojemu možu, otrokom, tujim ljudem. Vsaj en dan v letu naj bo posvečen »dobri volji«. Kako smešno: »dobro voljo« naj umetno ohranjamo pri življenju? Vsako leto naj si jo enkrat vbrizgamo?

Smešno se vam zdi? Meni tudi! Pa se zresimo za trenutek.

Vsa ta vprašanja o dobri volji, o dobroti itd., so zasidrana v času. In čas, ki ga preživljamo, je težak. Malodušje nam jemlje vsak polet, vso voljo za dobro.

Pa poskusimo in se dvignimo včasih nad čas. In poskušajmo z dobro voljo in vedrino — delati. Včasih ne bo šlo, posebno v začetku ne lahko. Potem bo šlo. Prav gotovo. Saj imamo pamet in presojo in nam še nekeje gorko utripa srce.

Italijanski zunanji minister, Mussolinijev zet grof Ciano je bil prejšnji teden pri Nemcih v gosteh. Na sliki ga vidimo v pogovoru z nemškim zunanjim ministrom Neurathom na berlinski postaji.

Razgled po svetu

Kako volijo v Ameriki

Navadna večina odloči. Simpatije vsega sveta so na strani Roosevelta. — Nemci morajo zadržati pas

Ljubljana, 3. nov.

Danes Amerika voli novega prezidenta. Kdo bo zmagal, je ta trenutek, ko to pišemo, pač nemogoče zanesljivo napovedati; omenimo naj po pisanju svetovnega tiska le to, da ima dosedanji predsednik Roosevelt mnogo več upanja na izvolitev kakor edini njegov nevarnejši tekmelec, republikanec Landon. Še to naj povemo, da uživa Roosevelt na vsem svetu, posebno pa na Angleškem, velike simpatije. Saj je pokazal, da se dá tudi z demokratsko diktaturo mnogo doseči, najbrže celo več kakor s tako imenovano avtoritarno (svobodno po naše: samosilniško).

Jalovo bi se bilo zdaj spuščati v ugibanje, kaj bo, če bo tako, in kako bo, če se obrne drugače. Za naše bralce bo nedvomno zanimivejša, če jim na kratko popisemo, kako se ameriške predsedniške volitve sploh vrše. Stvar namreč ni tako preprosta, kakor si utegne misliti ta ali oni izmed nas.

Prvo kar si velja zapomniti, je to, da ameriškega prezidenta ljudstvo ne voli direktno, t. j. neposredno. Temveč izvolijo volilci le tako imenovane volilne može, le-ti pa volijo pozneje predsednika. Seveda

že na vse zgodaj boš pričela z dobro voljo. Zajtrk bo potekel v znamenju dobre volje. Kako dobri so se zdeli otrokom koruzni žganci, zabeljeni z veliko, zvrhano mero ljubezni. In mož, ki si ga s smehljajem spremlja do vrat; saj sam ne bo vedel, kako in zakaj mu je danes jutro tako lepo in mu gre evolično delo tako zelo hitro izpod rok.

Če boš vztrajna, ti spodbude, priložnosti in dobre volje same ne bo zmanjkalo. Glavno je, da poskusiš biti dobra, vesela, prijazna. Pa kar precej!

Zdaj ko ti daje spodbudo še narava sama, zdaj ko lahko občuduješ bogastvo in skladnost jeseni. Toliko zlata je razsutega po tleh in sonca, sonca je še dovolj! Kmalu bo zima. Topel plašč boš oblekla, tople rokavice boš dela na roke. O, ne pozabi vzeti na pot v zimo še smehljaja. Zdaj ko je sonce še toplo ti ga bo laže najti.

Potem pridejo burja, mraz in deževje; ti boš pa hodila po cestah z drobnim smehljajem na ustnih. Neznance boš srečavala. Včasih boš zastrela komu v obraz in obšlo te bo rahlo spoznanje: »Joj, kako potreben ali potrebna bi bila materinskega, sestrskega, toplega smehljaja! Pomislila boš, pa se morda ob tem še zavedela ne boš, da si pravkar neznanemu, tujemu človeku razvedrila obraz.

Mraz in skrbi mu je za hip pregnal — en sam, samcat sončni žarek.

Damijana.

se pa že iz prvih volitev lahko vidi, kdo bo bodoči prezident.

Združene države Severne Amerike imajo 48 držav. Vsaka teh držav ima po dva senatorja, vsega skupaj torej 96. Poslancev voli vsaka država različno, kolikor ima pač

V Madridu so imeli te dni velik propagandni šod za obrambo prestolnice. Pri tej priložnosti so obesili na steno velikansko sliko ruskega diktatorja Staljina.

prebivalstva; vseh poslancev je 435. Nu, ameriško ljudstvo voli pri predsedniških volitvah toliko volilnih moži, kolikor ima kongres (poslanska zbornica + senat) članov; to je pri današnjih volitvah 435 + 96 = 531. Vsaka izmed 48 držav voli toliko volilnih moži, kolikor ima zastopnikov v poslanski zbornici in senatu skupaj.

Če to veste, imate pol znanja o ameriških predsedniških volitvah v glavi. Druga, prav tako važna polovica tega znanja je pa tale:

V vsaki državi odloča relativna večina oddanih glasov. Kdor dobi le en glas več kakor kateri koli njegov tekmelec, pobere VSE volilne može v tisti državi; vsi drugi kandidati odidejo praznih rok. Tako se kaj lahko zgodi, da dobi neki kandidat v vsej Uniji več glasov kakor drugi — ko hoče prešteti svoje volilne može, pa vidi, da je klavirno propadel. Drastična slika te čudne volilne matematike so številke prejšnjih predsedniških volitev. Leta 1932 je Roosevelt dobil od 40 milijonov oddanih glasov 228 milijona, njegov nasprotnik Hoover pa 157 milijona. Če bi šlo po proporcijem (sorazmernostnem) načelu, bi torej od 531 volilnih moži dobil Roosevelt 314, Hoover pa 217. V resnici jih je pa Roosevelt dobil nič manj ko 472, Hoover pa samo 59!

Zaradi takega volilnega sistema se bijejo najhujši volilni boji v državah z največ prebivalstva. Kajti tisti kandidat, ki dobi n. pr. le v petih največjih državah (New Yorku, Pensilvaniji, Illinoisu, Ohlu in Texasu) navadno večino, si je z njo zagotovil že 161 volilnih moži od 531, to je, skoraj tretjino! Treba mu je torej zbrati le še dobrih 100 volilnih moži v

ostalih 43 državah, njegova in zmaga (266) je gotova!

Volilo bo okoli 55 milijonov volilcev. Po sodbi ameriških računarjev je slika tik pred volitvami takale:

Volilnih moži za	V zane-sljivih državah	V nezane-sljivih državah	Skupaj
Roosevelta	229	74	303
Landona	49	179	228
Potrebna večina	—	—	266

(Po »Prager Presse«)

Obenem s predsedniškimi volitvami se vrše danes tudi volitve v ameriško poslansko zbornico (435 poslancev) in za obnovo tretjine senata (32 senatorjev). Razen tega volijo v posameznih državah tudi visoke upravne uradnike, kakor guvernerje itd.

Obleko iz lesa hoče uvesti Goering

Predsednik pruske vlade Herman Goering je s proglasitvijo gospodarske štiriletko dobil nov naslov: »nemški ministrski predsednik« se bo v bodoče imenoval. Ta naslov so skovali nalašč zanj; prvotno so ga mislili postaviti za vicekancelerja, pa so misel zavrgli, češ da bi potem fuhrerjevo kancelerstvo utegnilo izgubiti nekaj leska.

Kot nemški ministrski predsednik je imel Goering te dni v Berlinu velik govor o štiriletnem načrtu. Dejal je, da se bodo Nemci morali še temu in onemu odreči; on sam že dalje časa ne je več presnega masla in je shušal za 10 kil. Nemci v bodoče tudi odpadkov in pomij ne bodo smeli več zavreči, temveč jih bodo morali zbirati in oddajati svinjerecem; potem kmalu ne bo več pomanjkanja masti.

Goering je govoril tudi o kolonizaciji; tu je kar očitno meril na Angleže. Dejal je, da živi na Angleškem 137 ljudi na 1 km², v Nemčiji pa 136. Toda Anglija ima tretjino sveta svojih kolonij, Nemčija pa nič.

Naposled je Goering govoril tudi o surovinah. Poudaril je, da si mora Nemčija sama ustvariti potrebne surovine. Obljubljal je, da pride čas, ko bodo Nemci izdelovali obleko iz lesa, in bencin in celo milo iz premoga.

Degrelle se širokousti

O Degrellovem nedeljskem reksističnem shodu v Bruslju smo pisali; o shodu, ki bi se ga imelo udeležiti 200.000 pristašev, a ga je vlada prepovedala. Pisali smo tudi, da so Degrella samega čez nedeljo zaprli, ker je vzlic prepovedi hotel govoriti z nekega balkona.

Medtem je imel mladi reksistični voditelj telefonski razgovor s poročevalcem »Evening Standarda«. Samozavestno mu je dejal, da »bo v šestih mesecih ministrski predsednik«.

Tega širokoustenja se je Degrelle nalezal pri sosedovih. In kakor nalašč odkrivajo prav zdaj belgijski listi, da je šel reksistični voditelj 27. septembra v Berlin in da je imel ta dan ob 11. dopoldne sestanek z narodnosocialističnim gro-movnikom Goebbelsom. In nemški propagandni minister je baje Degrellu pri tej priložnosti dal tale nasvet, kako bo najlaže prišel po parlamentarni poti do oblasti: »Glejte, da boste množico fascinirali; slikajte ji boljše življenje v kar se da črni barvah.«

Degrelle seveda taji, da bi bil govoril z Goebbelsom. V Berlinu delajo pa strogo preiskavo, kdo je izdal Degrellov obisk...

Italija in Jugoslavija

Predsednik italijanske vlade Mussolini je imel te dni v Milanu pomemben politični govor. Dotaknil se je razmerja z vsemi neposrednimi in posrednimi sosedami Italije. Dejal je, da bo Italija tako dolgo nasproti Franciji vodila politiko zapetega čakanja, dokler vodi takšno politiko proti njej tudi Francija; da se Italija trudi, da bi živila z Nemčijo v sporazumu; in da se je razmerje med Italijo in Jugoslavijo znatno popravilo. Še več, je poudaril Mussolini: že zdaj obstoji podlaga za ustvaritev priskrbenega prijateljstva med obema mejašema ob Jadranskem morju.

Na Španskem

se boji pomikajo čedalje bliže Madridu. Po najnovejših poročilih so generali le še 5 km od prestolnice. Na drugih bojiščih ni posebnih sprememb.

Observer.

Tudi tu pomaga Sargov KALODONT!

V vmesnih prostorih in skritih kotičkih Vaših zob, ravno tam preti nevarnost. Tam se zbirajo ostanki jedil, iz katerih se tvorijo povzročitelji tolikih zobnih bolečin.

Vzemite Sargov Kalodont! Čistite svoje zobe z zobno ščetko od zgoraj navzdol in sicer ne samo na zunanji, temveč tudi na notranji strani zob. Ne pozabite očistiti vmesnih prostorov! Sargov Kalodont je edina zobna krema v naši državi, katere vsebuje že neštetokrat preizkušeni sulforicinoleat, odpravi zobni kamen in prepreči njegovo ponovno tvoritev.

★ Pozor! Poskusite enkrat novo ustno vodo Kalodont. Koncentrirana sestavina, zelo varna v uporabi, razkužuje in ugodno osvežuje.

SARGOV

KALODONT

DOMAČI IZDELEK

PROTI
ZOBNEMU
KAMNU

Kronika preteklega tedna

Žena za 3.500 din na obroke
Kupčija, ki se ni obnesla

Stari Alif Mamutović iz Bojanovca je sklenil s sosedom Sulejmanom Mutre-
zovićem kaj čudno kupčijo. Imel je
dve ženi, Sulejmanu je pa še mlada
žena, ki je bil dal zanjo visoko od-
kupnino, umrla. Alif je zato svojo
18letno ženo Nedjimo prodal Sulej-
manu za 3500 dinarjev na obroke,
toda pod pogojem, da mu je enkrat
na teden pošlje za en dan domov.

Sulejman je plačal prvi obrok,
nadaljnje plačevanje je pa ustavil in
lepe Nedjime tudi ni pustil enkrat na
teden, kakor je bilo dogovorjeno, k
njenemu prejšnjemu gospodarju. Ta
jo je hotel zato odpeljati s silo, pa se
mu ni posrečilo in tako bo o usodi
mlade žene razsojalo sodišče. A če bi
bil Sulejman v redu plačeval obroke?
Potem bi bila tudi kupčija v redu...

Trgovina z Italijo se popravlja

Pregled našega izvoza in uvoza od januarja do septembra

Od vsega našega izvoza in uvoza
pride na izvoz v Nemčijo 22,2%,
na uvoz iz nje pa 26,3%. Naša trgo-
vinska bilanca z Nemčijo je torej pa-
sivna, a to je le začasno in je po-
trebno za izravnano našega plačilnega
razmerja s to državo.

Avstrija zavzema pri našem iz-
vozu 14,9%, pri uvozu pa 10,2%.

S Češkoslovaško je naša trgo-
vinska bilanca pasivna; njen delež pri
uvozu znaša 16,9%, pri izvozu pa 14
odstotkov. Povečanju našega uvoza s

Češkoslovaškega je vzrok to, da za-
radi sankcij nismo uvozili ničesar iz
Italije. Zato je Italija prišla s
prvega mesta, ki ga je svojčas imela
pri našem izvozu, na 11. mesto, med-
tem ko je pri uvozu na 30. mestu
(lansko leto je bila še na četrtem!).
Tako jo po ukinitvi sankcij se je pa
letos avgusta naš izvoz v Italijo znat-
no povečal.

Anglija zavzema letos v izvozu
4. mesto (lani je bila na sedmem), in
sicer z deležem 9,9%. Tudi v uvozu
zavzema 4. mesto (9,8%).

■ Strašna nesreča na grškem par-
niku. V ladjedelnici v Schiedamu na
Nizozemskem so popravljali grški par-
nik »Petrakis Nomikos«. 31. p. m. pa
se je pripetila huda nesreča, ki je
terjala 17 smrtnih žrtev, 15 mornar-
jev je pa hudo ranjenih. Trojna eks-
plozija bencinskih tankov je povzročila
hudo razdejanje na parniku sa-
mem, pa tudi bližnja poslopja so opu-
stošena.

■ Nihanje zaposlenosti v posamez-
nih gospodarskih panogah. Iz statistik
ljubljskega OUZDa je videti, da je
število zavarovanih delavcev v posa-
meznih panogah precej padlo, in si-
cer: v tekstilni industriji za 364 ali
2,6%, v gozdno-zagarski industriji za
92 zavarovancev. Zaradi konca tujke
in gradbene sezone je opaziti v gosti-
liških obratih padec za 382 članov (10
odst.), v industriji gradbenega materi-
ala pa za 241 zavarovancev.

■ Nov odlek o klirinških čekih.
Zadrževanje klirinških čekov, ki jih
dobivajo naši izvozniki kot protivred-
nost za blago, izvoženo v Nemčijo,
vpliva na znatno nihanje pri tečaju
marke. Da tega ne bo več, se odsej
klirinški čeki, izdani pred 15. okto-
brom, ne bodo mogli več prodati na
borzi in bo v bodoče veljalo načelo,
da morajo izvozniki klirinške čeke
prodati v 15 dneh.

■ Pogajanja o cenah našega izvoz-
nega blaga, ki se vrše v Berlinu,
še niso končana. Pri Zavodu za po-
speševanje zunanje trgovine in pri
Uradu za nadzorstvo nad izvozom ži-
votne se bodo pa dobila izvozna do-
voljenja, ki jih je dobila nemško-
jugoslovanska komisija v Dresdnu.

■ 125 let je dočkal, celih sto let
je pa opravljal duhovniško službo. Na
Gori pri Petrinji so nedavno odkrili
stare slike in listine, izvirajoče iz 16.
in 17. stoletja. Med njimi je življenje-
pis župnika Josipa Haska, ki se je
rodil leta 1465., umrl pa 1586. I. Na
Gori je mož župnikoval celih 100 let
in stare listine pripovedujejo, da je
župnik živel tako dolgo zalegadelji,
ker je poznal zmernost pri pitju, se
kar moči ogibal žensk in ni v sre-
gojil niti najmanjše jeze.

■ Svetle denarce je koval iz ljud-
ske nevednosti, še bolj pa iz ljud-
nosti raznih »boljših« strank, lažni
zdravnik Radosav Martinović v Beo-

gradu. »Ordiniral« je za kožne in spol-
ne bolezni, njegov pajdaš je imel pa
kozmetični lepotni zavod. Sleparka so
zaprl.

■ Vlak se je iztril in se prevrnil
v prepad med Oštrcem in Drvarom
v Bosni. Nesreče so kriva razočena
tla pod tiro. Tovorni vlak je bil na-
tovorjen s hlodi šipadskega gozdne-
ga podjetja; v globokem prepadu se
je popolnoma razbil. Od šestih želez-
ničarjev sta ostala živa samo dva,
vendar sta se oba nevarno pobila.

■ V nagli jezi se je znesel nad ne-
močnim starekom in ga s palico ubil
Frane Dolanc iz Koče pri Poljniku.
Za uboj, ki ga je Dolanc izvršil pred
dvema mesecema pri nekem gosti-
liškem pretepu, ga je sodišče obsodilo
na leto dni strogega zapor.

■ Nova pridobitev za napredek in
razvoj tujkega prometa. Na ozkotir-
nih bosenskih in hercegovskih pro-
gah bodo v začetku prihodnje tujke
sezone vozili motorni vlaki. Najprej
bodo taki vlaki uvedeni na progi
Beograd-Dubrovnik.

■ Dva dni bo trajal prevoz poško-
dovanega tovornega parnika »Birma-
nija« iz pristanišča Milne v trziško
ladjedelnico. Italijanski tovorni parnik
se je bil ponesrečil pri oteku Vrdu-
lju. »Birmanija« bosta prevažala vla-
čila »Gladiator« in »Titan«.

■ Dela za novi kirurški paviljon
lepo napredujejo. Novo poslopje bo
priključeno kirurškemu oddelku Obče
državne bolnišnice v Ljubljani; pri-
deli so ga graditi pred mesecem dni.
Do druge jeseni bo paviljon že upo-
raben in bo znatno razbremenil sta-
ro poslopje ter pripomogel k vsaj
delnemu izboljšanju sedanjih nevdz-
nih razmer v vedno prenapolnjeni
bolnišnici. Paviljon bo le začasna re-
šitev, saj namerava mestna občina v
doglednem času doizdati še poseben
interni oddelek za malo kirurgijo.

■ Tovarno za radijske aparate v
Jugoslaviji bo ustanovila družba Phi-
lips v Beogradu. V ta namen je že
sklenila zvišati glavnico z 1 na 5 mi-
lijonov dinarjev.

■ Vicki Baumova v Novem Sadu.
Svoje očeta je v Novem Sadu obiš-
kala nemška pisateljica Vicki Bau-
mova. Pri očetu bo ostala teden dni,
nato pa odpotuje v Pariz in Amster-
dam, odkoder se vrne v Los Angeles.
Tam dela pri nekem velikem filmskem
podjetju. Vicki Baumova je bila zadnje
čase na Javi in je tam zbirala gra-
divo za svoj novi roman.

■ Savinjska dolina dobi moderno
šolsko palačo. Te dni dovršujejo v Zal-
cu gradbeni dela na veliki in moder-
ni narodni šoli. V impozantnem po-
slopiju bosta nastanjeni osnovna in me-
ščanska šola. Z ugrabitvijo meščanske
šole v Zalcu je ustrezno vsemu pre-
bivalstvu lepe Savinjske doline.

■ Dr. Valter Bohinec je postal pri-
vatni docent na zemljepisni stolici
naše univerze. Docent se je že kot
srednješolski profesor trudil z ne-
šteti zemljepisnimi razpravami in pre-
davanji, da seznaniti tudi širšo občin-
stvo z aktualnimi zemljepisnimi vpra-
šanji. Predavati bo začel že v zim-
skem semestru.

■ Za 2.000 dinarjev mu je prodal
»zaklade«. K uglednemu kmetu v Do-
bovi je prišel ondan prevečan cigan
in mu je začel govoriti o skrivnost-
nem zakladu, vrednem svojih 300 ti-
soč dni in zakopanem onkraj Sotle
ob Vranicanju pri graščini. Cigan je
znal tako sladko govoriti, da je go-
spodarja res prepričal, da si je iz-
posodil od sosedov 2.000 din in jih ci-
ganu kar na roko naštel. Na dogo-
vorjenem kraju ga je cigan prošil, naj
malo počaka, češ da gre malo niže
zaklad odkopavati. Ko cigana več ur
ni bilo na spregled, je kmet šele op-
azil, da je šel sleparju na klanec.

Londonska senzacija

Mrs. Simpsonova
daje snov za govorice

Lepotica meščanskega rodu,
ki ima kljub temu pristop na angleški dvor

b. Č. K. London, konec okt.
38letna angleška Američanka mrs.
Simpsonova se je ondan ločila od
svojega moža, bogatega ladijskega me-
šetarja Ernesta Simpsona; po njegovi
krivdi, je izreklo sodišče.

Kdo je ta lepa in elegantna dama,
katere ime je šlo te dni od ust do
ust? In kaj je vzrok njene nepričako-
vane slave?

Ko je kralj Edvard VIII. letos ja-
dral s svojo snegobelo jahto »Nahlin«
po Jadranu, je bila z njim tudi mrs.
Simpsonova. Ko je lani potoval teta-
nji angleški prestolonaslednik po Ti-
rolskem, je bila z njim mrs. Simpso-
nova. Ko so 22. januarja izklicali Ed-
varda za kralja, je iz kraljeve palače
opazovala slovesnost mrs. Simpsonova.
In kadar gre mladi kralj za kratke
tedne na svoj gradič Balmoral, bereš
v listih kratko, a tem pomembnejšo
novico: »Mrs. Simpsonova je prišla v
družbi mrs. Rogersove na Balmoral.«

Jurij V., oče Edvarda VIII., je na-
vadno vabil v svoj škotski dvorec le
ministre. To se pravi, člani vlade so
šli za počitnice vršiti svoje dolžnosti
na dvor. Sedanjji vladar je prelomil to
tradicijo. Njemu ni tolko do mini-
strske družbe; razen peščice mladih
aristokratov ceni tako rekoč samo me-
ščansko družbo, in tako tudi ni skrival
svojega veselja, ko sta zakonca Simp-
sonova in Rogersova napovedala iz
Amerike svoj obisk, še več; sedel je
za volan in se jim je sam peljal v

Aberdeen naproti. In nazaj grede je
sedela mrs. Simpsonova zraven kralja-
soferja...

Kdo je ta skrivnostna mrs. Simpso-
nova, da se je kralju Edvardu tako
zelo prikupila?

Njeno dekliško ime je Bessie Wallis-
Warfieldova; i po očetu i po materi
spada k najstarejšemu in najodličnejšemu
angleškemu plemstvu. Po materi je v
sorozi z vojvodi Manchesterjskimi. Nje-
ni dedi so se izselili v Ameriko in tam
je Bessie tudi poročila z ameriškim
mornariškim častnikom Winfriedom
Spencerjem. Leta 1928, po devetih letih,
sta se ločila in tri leta nato se je
elegantna žena poročila z Ernestom
Simpsonom, solastnikom vevleugledne
londonske ladijske trške. Z njim je
vzdržala samo pet let; 27. oktobra so
londonski sodniki tudi njen drugi za-
kon ločili.

Znano je, da je kraljica-mati, dok-
ler je še Jurij V. živel, strogo pa-
zila na to, da ni nobena ločenka
smela na dvor in tudi ločenec le iz-
jemno. Pri Edvardovih vabilih pa ti
zastareli nazori očitno ne igrajo no-
bene vloge več.

Ameriški časopisi spravljajo že ne-
kaj časa razne slučajnosti v medse-
bojno zvezo in na debelo ugibajo, kdaj
se bo Edvard VIII. oženil z mrs. Simp-
sonovo. Najbolje informirani listi ce-
lo že datum vedo: junija 1937...

Angleži stiskajo pesti, ne vedoč, ka-
ko bi gobezdave Američane česnili po
zobeh. Kajti kralj sam ne reče o tej
stvari ne bele ne črne. Tečaj so se
spomnili: kratko in malo so prepovedali
vse ameriške liste, dokler bodo s
takimi čencami delali senzacije.

Angleži niso pomislili, da so s tem
sami ustvarili pač največjo londonsko
senzacijo zadnjih let...

Listnica ucedništva

S. B., Jesenica. Lepa hvala za poslane
rokopise, toda žal jih ne moremo uporabiti.
Tudi zaradi sodelovanja je zelo težko, ker
ne smemo prekoračiti proračuna niti za en
dinar. Mogoče bi se obrnili do kake druge
redakcije.

Zvesta čitateljica. Hvala za pismo. Raz-
veselila nas je njegova iskrenost. Vselej nas
veseli, kadar slišimo, da čitatelji naše pri-
zadevanje cenijo. Mislite tudi v bodoče na nas
in nam od časa do časa sporočite svoje pri-
pombe in svojo kritiko. Resnico zmerom radi
slišimo, naj bo takšna ali takšna. Škalahi bo-
mo tudi v bodoče upoštevati Vaše predloge.
G. Haka se za pozdrave iskreno zahvaljuje.

Nada P. Prav lepa hvala za pismo! Vaši
navesti so nam vedno zelo dobro došli. Se-
veda vsega ni moči ponesti. Kajti teorija in
praksa (spet dve tulki, kaj ne?) si
bosta do konca dni navzkriž. Toda priznati
nam morate, da se zastran čistote slovenske
lahko brez strahu merimo z vsakim dnev-
nikom in tednikom, pa tudi z marsikaterim
mesecnikom. — Hvala za priporočilo Pristav-
Vas pozdravlja Haka.

Uredništvo.

Dirka za materinstvo

Katera dobi »plodnostno« nagrado?

25 milijonov din za mater z največjim zarodom. — Ža-
lostne in zabavne slike s tekmovanja. — Hudobni
namenil »dobrotnika« človeštva

b. Č. D. Toronto, 29. oktobra.
Pojutrišnjem, 31. oktobra o pol pe-
tih popoldne poteče rok pač najne-
navadnejše dirke, kar jih pomni da-
našnja rekorderska doba: ta dan se
bo odločilo, katera mati bo dobila
25 milijonov din — dobila zato, ker
je v zadnjih 10 letih spravila na svet
največ otrok.

Tako je namreč doletel v svoji
oporeki Kanadčan Charles Millard,
odvetnik in bogat pivovarnar. Mož
je umrl 31. oktobra 1926, o pol pe-
tih popoldne; zadela ga je kap v nje-
govih pisarni. Zapustil je 80.000 fun-
tov, to je okoli 18 milijonov našega
denarja. Ker je bil samec in ni imel
neposrednih dedičev, si lahko mislite,
kako se je po njegovi smrti zgrnila
v Toronto vsa žlahta — da je z dol-
gim nosom odšla. Vseh 80.000 funtov
je namreč Millard zapisal tisti ka-
nadeški materi, ki bo v desetih letih
od dneva, ure in minute njegove
smrti rodila največ otrok.

Vsa Kanada je te dni v mrljivem
pričakovanju. Vsakdo stavi, kdor le
more. Kdo bo zmagal? Mrs. Remy-
jeva, pravijo eni, mrs. Darrigova, pri-
tiskajo drugi. Toda stvar ni tako
enostavna, saj pride v poštev vsaj še
šest ali sedem tekme.

Nu, preden bodo urejene vse for-
malnosti, bo poteklo še nekaj dni, in
dotlej si lahko nekoliko ogledamo
najresnejše kandidatke za milijonsko
nagrado.

Mati 15 otrok; enega so
ji... podgane požrle

Mrs. Kemyjeva, stara 32 let, je v
14 letih svojega zakona rodila 15
otrok. Pet jih ji je pomrlo, eden od
njih posebno tragično. To je bil mali
Patrick, ki so ga v hudi zimi 1933
podgane požrle. Sirotek je bil prešib-
ak, da bi se ubranil gnusne golazni,
ki sta jo bila mrz in lakota prima-
mila v siromašno hišico. In tako ga
je mati nekega mrzlega zimskega ju-
tra našla strašno ohgrizenega, mrt-
vega. Drugih deset otrok so vsi
zdravi.

»Če dobim nagrado,« je izjavila
mrs. Kemyjeva, bom peljala svoje
otroke na Millardov grob in najela
bom orkester samih trobent, da mu
bodo zatrobili zahvalnico.

Mrs. Darrigova ima 44 let in je v
23 letih svojega zakona rodila 16
otrok, med njimi jih 15 še živi; toda
za nagrado jih pride le 11 v poštev,
tistih enajst, ki so se rodili v pred-
pisanim roku.

Mrs. Grazzianijeva, stara 36 let, je
v 19 letih svojega zakona spravila
9 otrok na svet, toda »kvalificiranih«
tekmovalcev je le osem. Zato pa pri-
kažejo Grazzianijeva mamica vsak
čas novega blagoslova.

»Da bi bili le trojčki,« vzdihuje
njen mož, »Potem nam nagrada ne
uide.«

Nespodobna tekunica

Najbolj zapletene so pa vsekako
družinske razmere pri mrs. Clarkovi.
Ima namreč deset živih otrok, vsi so
zakonito prijavljeni, vsi so se rodili
v zahtevanem roku. Vrla mati bi bi-
la torej prav resna tekunica za na-
gradno, če... Da, če tega če ne bi bilo!
Če si namreč ogledaš preteklost
mrs. Clarkove, boš videl, da se je
omozila že s petnajstim letom in da
je mistru Clarku podarila pet otrok.
Potlej se je pa začel prepri v družini

Habsburška jeremijada

Frideriku Habsburškemu, že pred nekaj
leti kandidatu za ogrski prestol, so posta-
vili prisilnega upravitelja, ker je prišel na
kant. — Casopisna poročila.

Friderik Habsburški slavni,
vojvoda slavnejših dni,
je denar preveč zapravljjal,
reva zdaj v dolgih čepi.

Upniki pa so nesramni,
rod habsburški ni jim mar,
ni jim mar habsburška slava,
hočejo samo — denar.

Ni jim mar, da so Madžari
zvali ga za prstol svoj,
da so krono mu dajali,
da bi z njim šli radi v boj.

Hišo so mu popisali,
njive, vrt, svinjak in hlev
in upravnika mu dali,
da bo za denar skrbel.

Oj sramota, princ Habsburški,
saj si dober gospodar,
ker drugače ne bi silil
svoje krone ti Madžar.

To storili so le židje —
saj je upnik vedno žid —
in gotovo Mala Zveza,
ki je zate trden žid.

Ivan Rob.

Hudobni darovalec

Tekmo in tekmovalke smo si ogle-
dali, zdaj se pa ustavimo nekoliko še
pri darovalcu samem.

Kaj je neki mislil Charles Millard,
ta okosteneli samec, ko je pisal tolik-
kanj burkasto oporoko? Človekoljub-
nega prav gotovo ničesar, saj je mož
pri vsaki priložnosti norce bril iz svo-
jih bližnjih. Nič nenavadnega ni bilo,
če je kdaj zagnal na ulico pest ban-
kovcev, samo zato, da je imel poceni
zabavo, ko je gledal, kako izgubljajo
ljudje svoje človeško dostojanstvo in
se pehajo, boksaajo, prerivajo in su-
vajo za tolikanj nepričakovani plen.
»Da, da, to naše ljubo človeštvo!«
se je rad rogal. »Fej, iz kako plesni-
skega testa je zamešana ta krona stvar-
stva!«

In zato smo lahko prepričani, da
stari samotar ni šel pisat takega tes-
tamenta kar tjavdan, temveč da je
imel tehtno premišljen načrt. Saj je
le predobro vedel, da bo takšna bi-
zarna oporoka morala zdramiti v
ljudih odurne strasti: pohlep dosti
bolj kakor materinsko ljubezen, sple-
ke mnogo prej kakor poštrevnost.
Charles Millard ni maral ljudi; zato
jim je hotel še po smrti zagosti.

Pojutrišnjem bo Millardovi volji
ustreženo — komu v prid in komu
v zlo?

V trenutku, ko končujemo to šte-
vilko, nam še ni znan uspeh kanad-
skega »plodnostnega« tekmovanja; ob-
javili ga bomo v prihodnji številki.

Miška ustavila promet

(n.) London, okt. — Angleško me-
stece Blantayr je doživelo te dni prav
čuden dogodek. Neka dama je namreč
zagledala pred svojimi nogami bežečo
miško. Kajpak se je tako ustrašila, da
je odskočila. Pri tem je prišla na tir
cestne železnice, kjer je ravno prihla-
jal voz. Na srečo ga je voznik hitro
zavrl, sicer bi se bila gospa hudo po-
bila.

Toda ker se je voz prehitro ustavil,
se je nekoliko pokvaril in ni mogel od-
peljati dalje. Cesta je na tistem me-
stu zelo ozka in zelo prometna. Tako
je trajalo celo uro, preden se je pro-
met vrnil v svoj stari tir.

Razlika

»Ta jazbecar bi naj bil policijski
pes? No, ti so pa malo drugačne
sorte!«
»Da, da, toda ta je pri tajni poli-
ciji.«

Kako odvadite
alkoholika neopazno
od pijače

Vam pove jugoslovanska iz-
daja knjige dr. Irvinga, člana
društva za uničevanje alko-
holizma. Nasveti in recepti
domaćih sredstev za družine,
ki hočejo svoje neopazno
odvaditi pijanstva. Dr. Ir-
ving ni trgovec in ničesar ne
prodaja. Knjigo razpošilja
zgolj iz človekoljubnosti

brezplačno

Kdor hoče, lahko priloži v
naših znakah din 10 — za
poštnino. Drugih stroškov in
carine ni.

Naslov:

Société pr. le combat de
l'alcool, dep. 60, Dr. Austin
Irving, B. P. 32, Paris — X.
(Na pisma v Pariz nalepite
znakom za din 4.—.)

Banka Baruch

11, Rue Auber, PARIS (9e)

Odpremilja denar v Jugoslavijo
najhitreje in po najboljšem dnev-
nem kursu. — Vršiti vse bančne
posle najkulantneje. — Poštni
uradi v Belgiji, Franciji, Holan-
diji in Luksemburgu sprejemajo
plačila na naše čekovne račune:
Belgija: št. 3064-64, Bruxelles;
Holandija: št. 1458-66, Ded. Dienst;
Francija: št. 1117-94, Paris; Luxem-
burg: št. 5967, Luxemburg.

Na zahtevo pošljemo brezplačno
naše čekovne nakaznice

Neutolažljiva vdova

„Samo za svoja otroka bom živela,“

je te dni izjavila Norma Shearer po prestani hudi bolezni, ki jo je vanjo vrgla smrt ljubljenega moža

Priljubljene umetnice ne bomo več videli na platnu

n. Y. D. Hollywood, okt.
Norma Shearer, romantična junakinja nešteti filmov, najlepša vdova in najbogatejša hollywoodska igralka, je danes samo še uboga, žalostna žena, ki je izgubila svoje najdražje, svojega moža.

Irving Thalberg, slavniti režiser in producent nešteti filmov, nekronani kralj Hollywooda, je umrl pred nekaj tedni in zapustil neutolažljivo ženo z dvema ljubkima otročičema.

Po njegovi smrti se ni razsvetlil njen nežni smehljaj, pogled na nedolžno otroka jo morda raztrese, ne pa utolaži. Njeni prijatelji v tej bleedi, strli ženi komaj še spoznajo krasno igralko, ki je na mah osvojila srce vsakogar, kdor jo je videl.

>Ne mislim več na filmanje!

Šel sem k njej. Njen shujšani obraz je malone prozoren, tako sta jo zdeli bolelost in bolezen. Prigovarjam ji, naj pozabi, naj skuša svojo žalost utolažiti v delu. Ustvariti novo umetni-

>Ali ne bi potem rajši odpotovali in obrnili Hollywoodu za nekaj mesecev hrbet?

Znova je uprla vame svoje otožne, malone očitačje oči. Potlej je njen glas zdaj postal trdniji in določnejši:

>Ne. Ostala bom tu v San-Monici s svojim sinom Irvingom in hčerko Katarino. Moj mož je to hišo zgradil zame. To je bil najin dom, kjer sem preživela najsrečnejše dni svojega življenja. Nikoli ne bom odšla iz te hiše.

Na njeni nočni omarici se je odražala iz belega okvira slika Irvinga Thalberga. Energičen obraz poln volje in ožarjen z lahnim smehljajem. To je tista slika njenega moža, ki je Normi najdražja. Na bližnji mizici stoji še ena fotografija: Irving med svojima ljubljencema, malim Irvingom in Katarino.

Iz sosednje sobe odmeva srebrni smeh in otroško čebljanje. K malemu Irvingu in njegovi sestrici so bili prišli tovariši na obisk. Smejejo se, zabavajo... srečni so.

>Moja Katarina ni bila še nikoli tako vesela, razigrana in ljubka kakor te dni. Čeprav ima šele dve leti, se mi zdi, kakor da bi vedela za žalost svoje matere, tako ljubezniv je zdaj ta otrok z menoj, pristavi Norma.

>In mali Irving?

>Deset dni se mu nisem upala povedati, da je njegov očka za zmerom odpotoval. Kako naj malčku dopovem in pojasnim, da ne bo nikoli več videl svojega najboljšega prijatelja, da ne bosta šla nikdar več skupaj plaval, nikoli več se igrat slepe miši?...

>Kar odleglo mi je, ko sem mu vendar povedala.

>Moja otroka sta moja edina sreča in moj smisel življenja. Hočem, da ostanem tu, v tej hiši, ki ni poznala drugega kroga sreče. Nočem, da bi utrnili te luči in zaprli ta okna. Več utehe imam, če hodim po vseh teh živih sobah, polnih spominov, kakor bi je našla v tujih pokrajinah in med tujimi zidovi...

Toda čas zabriše vse spomine in zaceli vse rane; omilil bo tudi bolečine tega ubogega srca. — — —

Norma Shearer ne bo več stopila pred objektiv in slepilo svetlobe filmskih obločnic. Nič več je ne bomo občudovali na platnu. Toda morda se bo zamotila z upravljanjem imetja svojega moža? Več ko pol milijarde din ji je zapustil Irving Thalberg, in s tolikšnim denarjem ni igrača ravnati. Norma je zdaj ena glavnih delničarjev velike filmske družbe v Hollywoodu in ena izmed najmogočnejših med filmskimi osebnostmi.

Morda bo ta neutolažljiva vdova in nežna mati našla na tem polju, v nadaljevanju moževega dela svoj mir in svojo uteho.

O' Parsons

takrat stal ugoden prostorček pri oknu nič manj ko 1000 zlatih kron!

Koliko bodo zahtevali za okna pri kronanju Edvarda VIII., sicer še ne vemo; bržkone bodo pa cene še bolj zasoljene kakor pri dosedanjih kronanjih.

Novodobna salomonska razsodba

(n.) Atene, okt. — Dve ženski sta se prepirali za šestmesečnega otroka. Vsaka je trdila, da je njen.

Sodnik — ta zgodba se je resnično zgodila na enem izmed peloponeških otokov na Grškem — je hotel posnemati svetopisemskega kralja Salomona. Pa jo je izkupil.

Veel je namreč prinesel nož, ga je nastavil nad otročička in dejal prepirljivkama, da bo otroka razdelil na dve enaki polovici; potem bo obema ustrezno.

Toda obe »materie« sta zavpili v en glas:

>Ne, gospod sodnik, ne storite tega, rajši ga kar vi obdržite! In jadrno sta jo ucvrli iz dvorane.

Ubogi sodnik je zdaj kajpada v precejšnji zadregi. Baje se je zaklel, da se ne bo nikdar več zatekal h kralju Salomonu po nasvet.

Finska natararica dobila prvo literarno nagrado

(n.) Newyork, okt. — V ameriških pisateljskih krogih je zbudila nič majhno senzacijo novica, da je visoko finsko knjižno nagrado — 2.000 dolarjev, t. j. skoraj 100.000 din — dobila finska natararica Sally Salminen.

Deklica je čitala v nekem časopisu, da so finski založniki razpisali veliko literarno nagrado za najboljši roman

v njeni materinščini. Brez pomišljanja je poslala knjigo, ki jo je bila napisala v prostem času pod naslovom »Katarina« — in glej: dobila je sporočilo, da je razsodišče prisodilo njenemu delu prvo nagrado.

Sally Salminen se je rodila v majhni ribiški vasi. Mladost je preživela v zelo slabih razmerah. Naposled je sklenila odpotovati v Ameriko in si tam poiskati srečo.

V Newyorku je dobila službo natararice. V prostem času je ukažljiva mladenka hodila na vse mogoče šole, samo da bi izpopolnila svojo izobrazbo. Vse svoje prihranke je pa vložila v knjige.

Dolge noči je presedela Sally nad svojo »Katarino«: v njej skuša nekako avtobiografsko popisati svoje življenje v domačem kraju.

Njen izvrstni slog in njeno nazorno in drastično opisovanje sta finske razsodnike tako navdušila, da so brez pomišljanja prisodili svoji dotlej docela neznanji rojakinji literarno nagrado.

Zimsko spanje spi

Namreč Artur Gehrke iz Wisconsinu v Ameriki: že od leta 1910. dalje zleze vsako jesen 1. novembra v posteljo in jo zapusti šele spomladi.

Seveda ne prespi ves čas kakor medved ali jazbec, toda kakor hitro je pod odejo, je njegovega navadnega življenja konec, zanj se pričinja nov čas — zimsko spanje.

Mož je povedal, da ga tak »počitek« do dobrega okrepča, saj vstane vedno spočit in vesel.

>Če bi vsi tako delali,« je pristavil, »bi ne bilo na svetu toliko težav in zmešnjav, kakor jih dan današnji doživljamo.«

Možak je modrijan. (n.)

Kariera mlade skladateljice

Že nekaj dni se mudi v Budimpešti skladateljica Barbara Bori. Mlada, lepa dama zbujala veliko pozornost. Ni čudo: saj spominja njena življenjska pot na pravljico. Gospa Bori, lepa, vitka temnolasa dama je čez noč zaslovela s svojimi slagerji za prvi film Frančiške Gaalove »Gospodična Lilic«.

Ti slagerji so danes znani povsod in mlado skladateljico gramofonske in filmske družbe kar obsipavajo z mamljivimi ponudbami.

Se pred par leti je živela gospa Bori s svojim možem mirno in skrito življenje v Temešvaru. Nekega dne se je zalotila pri brundanju ljubkih, neznanih melodij. Bili so sami moderni slagerji — in vendar se je gospa Bori, absolutna glasbene akademije, dotlej bavila le z resno, klasično glasbo. Tako je mlada žena odkrila svoj skladateljski talent.

Gospa Bori je imela srečo in je kmalu prišla v stik z neko veliko filmsko družbo. Tam se niso dolgo obotavljali, temveč so ji dali v delo slagerje iz filma »Gospodična Lilic«, čeprav ni dotlej izšla še nobena skladba mlade komponistke.

Velikanski uspeh je opravičil ta tvegani poizkus. In kadar sliši zdaj mlada skladateljica na spreduhu, v kavarni ali v kinu, kako igrajo njene slagerje, se vselej spomni, da so ji te melodije odprle pot do slave in uspeha...

(n.)

Najnovejša modna norost na Angleškem

(n.) Prenapete Angležinje so si izmislile spet nekaj novega. Na čevljih, tam kjer je navadno zaponka ali kakšen drug okrasek, so si začele pripenjati šopke svežih cvetlic.

Kajpada ne gre, da bi cvetlice ovevale na nogah. Zato si jih vsaj dvakrat na dan premene. Račun plača seveda mož... če ga že imajo; drugače pa oče, siromak.

Telovadba v japonskih pisarnah

(n.) Tokio, sept. — Japonska je dežela, kjer se najbolj zavedajo važnosti sporta za ljudsko zdravje. Zato Japonci že zdaj smotno trenirajo za prihodnjo olimpijado, čeprav se bo vršila šele 1. 1940. Zanimanje za telesno nego gre tako daleč, da celo podjetniki zahtevajo od svojih namestencev, naj goje sport.

Tako lahko že nekaj časa opazujemo v japonskih uradih in pisarnah zanimiv način sobne telovadbe. Po končanem delu odrinejo mize v sobah k stenam in strojepeške, prodajalke in tudi druge uslužbenke vneto telovadijo v izpraznjenih sobah pod vodstvom telovadnih učiteljev.

Pot k prehladu

vodi največkrat skozi usta. Zato si pogosto desinficirajte usta in grlo s Mr. Bahovečevimi »Smrekami« bonboni iz smrekovega ekstrakta in

Na kaj moški posebno gledajo...

Samo tista žena, ki gleda nase, je vedno mikavna. Zares negovan videz Vam lahko da samo dobro milo. Kajti slabo milo pomeni stalno nevarnost za Vašo polt. Ali ni torej to zadosten vzrok, da vzamete vedno le milo, katerega ime jamči za kakovost?

Med temi 4 vrstami boste našli za Vas pravo

Elida Favorit že deset let ljubljene razvajenih žen.	Elida 7 Cvetic luksuzno milo, ki si ga lahko vsakdo privošč, posebno močnega vonja.
Elida beli španski bezeg milo snežnobe bele barve — omamljivega vonja.	Elida Lanolin posebno blago za občutljivo kožo.

ELIDA MILA

Ime jamči za kakovost!

mentola, ki ublažijo kašelj in hripavost. Zavitek Din 4 — in Din 6 — v lekarnah in drogerijah. Apoteka Mr. L. Bahovec, Ljubljana, Kongresni trg št. 12.

Dragotine v kremi za zobe

London, okt. — Pred nekaj dnevi je prišla londonska policija Karla Schiffbauera, ki ga zasledujejo nemške oblasti. Na vesti ima rop dragotin, ki jih cenijo na 750.000 mark (10 in pol milijona dinarjev). Kmalu po aretaciji so 2 tretjini teh dragotin že zaplenili. Nadaljnje poizvedbe Scotland Yarda so bile uspešne. Dobili so še za kakšnih 120.000 mark dragotin. Premetenec je skril dragotine v tube za zobno kremo in v lončke za lepoto; med temi dragotinami je bila biserna ovratnica, ki je sama vredna 75.000 mark. Schiffbauerja ne bodo izročili prej nemškimi oblastvom, dokler ne najdejo še ostalih dragotin.

Življenje piše filmsko komedijo

Bruselj, okt. — Pred nekim bruseljskim kinom se je zgodila tale zanimiva in zabavna reč:

Trgovca Paul Leblanc je v spremstvu svoje tajnice Jeanne Grenierove odhajal iz kina. Nenadoma ga je napadla njegova žena Georgette. Gospa Georgette mu je primazala dve krepki zausnici in mu zblila klobuk z glave. Potlej se je lotila še gospodične Grenierove in ji hotela spuliti kar vse lase. Na srečo so jo reditelji kinematografa prišli in ukrotili. Na policijski stražnici je gospa Leblancova pripovedovala, da je doslej popolnoma zaupala svojemu možu. Ko je pa slučajno videla film »Njegova žena in njegova tajnica«, ki nazorno kaže kako tovarnar vara svojo ženo s tajnico, je postala ljubosumna. Pregovorila je moža, naj si ogleda ta film. Zato se je malo pred predstavo skrila na nasprotni strani ceste in opazila, kako je njen mož, vodeč tajnico za pod pazduho, odšel z njo v kino. Po predstavi je hotela poklicati moža na odgovor, pa se je malo preveč spozabila.

Zakaj trpite

na bolečinah revmatizma in gihta, če Vam to ni potrebno? Vzemite Nibol tablete Bahovec, katere Vam olajšajo muke. Tudi pri živčnih bolečinah, pri glavobolih in zobobolu, kakor tudi pri boleznih prehlada in hripe vzemite Nibol tablete Bahovec, pa boste zadovoljni.

Zahtevajte v lekarnah izrecno prave Nibol tablete Bahovec v originalnih steklenicah 20 tablet din 20 — ali 40 tablet din 34 — z napisom proizvajalca: Apoteka Mr. L. Bahovec, Ljubljana, Kongresni trg.

S. br. 17.979/35

Zanimivosti z vsega sveta

Najnevarnejši kitajski razbojnik policijski šef. Kitajski pravosodni minister je imenoval za policijskega šefa nekoga Sangajskega okraja razbojnika Lin-ke-ana, ki je še nedavno razbojnikoval in ga nikdar niso mogli ujeti. Sedaj se je možakar sam javil policiji in obljubil, da se poboljša, če ga postavijo za policaja.

Evropi je pokazal hrbet princ Sigvard, sin švedskega prestolonaslednika Bernadotta. Stalno se ho naseliti v Newyorku in si bo pridobil tudi ameriško državljanstvo. Princ pravi, da je Evrope do grla sit, češ da tu ne znajo drugega kakor pripravljati se na nove vojne.

Višino šolnine odmerjajo po čistoti učencev v Gvatemali. Ker šolske oblasti kar niso mogle doseči, da bi starši pošiljali svoje otroke v šolo umite, se je prosvetno ministrstvo zateklo k učinkovitemu sredstvu: učitelji bodo vsako jutro natanko pregledali, ali so otroci umiti, počesani in snažno oblečeni. Po snažnostni oceni, ki jo bodo določali učitelji na teh pregledih, se bo po odmerjala letna šolnina.

Že drugič so dozorele letos jagode in maline v Cornwallsu na Angleškem. To se Angležem zdi kaj čudno, saj je bilo letošnje poletje dokaj hladno. Druge jagode in maline so izredno velike in sočne in bodo čakale do srede novembra.

Na londonski borzi kotirajo poleg delnic, sirovin, nakita tudi slike. Cena je zrasla posebno slikam iz svetovne vojne; po njih je zdaj posebno veliko povpraševanje.

Peterške je rodila neka žena v Alahabadu v Indiji. Senzacije pa ni bilo, ker so trije otročički kmalu po rojstvu umrli.

Neka ameriška komisija za preiskovanje kriminalnosti je ugotovila, da se največ ropov in drugih zločinov izvrši v Jemenu, nato pa na Kitajskem, v Hedzasu, Iraku, Afganistanu — potem šele pride USA — na vrsto.

Angleščino so uvedli kot obvezni predmet na moskovskih šolah. Rusi utemeljujejo novo uvedbo s tem, da je angleščina najbolj razširjeni jezik na svetu; saj je 220 milijonom ljudem materinščina, poleg tega jo pa rabi še kakih 20 milijonov drugih ljudi (francoski Kanadčani, Buri, Indijanci). Ruski govori 170, nemški pa 90 milijonov ljudi.

Nova prireska. Angleški frizerji so si izmislili novo priresko v podobi viharnega vrtnice. Če se bodo ženske res oprijele te prireske, bodo frizerji dobro služili, saj bo morala vsaka vsak dan k lasničarju, da jo počese.

Nov ženski poklic. Britanska radijska družba je nastavila za televizirsko radijsko postajo dve napovedovalki. Za službo se je potegovalo mnogo deklet, izbrali so pa dve mladi in zares sposobni in zali dami, saj se morata pokazati vsak večer v drugi obleki.

ško osebnost — ali ji ne bo v žalosti najboljša uteha?

Norma vzdigne svoje utrujene oči, ki strme velike in skrivnostne nekam daleč.

>Kako naj mislim na delo?« meni s trudnim glasom. »Če hoče človek kaj ustvariti, mora sam živeti polno življenje. Nikoli več ne bi mogla ustvariti nekaj velikega. Zato ne bom več igrala v filmu. Ko sem poslednjič nastopila, sem sredi prizora zdajci zaležala v sebi glas: »To je poslednjič, to je poslednjič. In moja črna slutnja me ni varala.«

Norma leži vsa bleda na svoji beli postelji in njene oči so polne solz.

Muhasta usoda

Lizbona, okt. — Pred kratkim je prišel na kant neki tovarnar iz Line na Portugalskem. Ostal je dolžan več ko 5 milijonov dinarjev in upniki so z žalostjo ugotovili, da premore le za bore 20.000 dinarjev kritja.

Kaj bi s temi piškavimi tisočaki? Nu, dogovorili so se, da bodo zanje zrebali, ker bi jih bilo za delitev premalo. In glej, 20.000 din je dobil oni, ki mu je bil tovarnar samo 6000 dinarjev dolžan.

Menda je to prvi upnik, ki je pri bankrotu zaslužil, ne pa izgubil. (n.)

Okno na pravem kraju se obrestuje

(n.) London, okt. — V prestolnici bogataši že zdaj najemajo okna, s katerih bodo lahko nemoteno opazovali v maju prihodnjega leta sprevod ob kronanju kralja Edvarda VIII.

Srečni lastniki ugodno stoječih hiš že navijajo cene za še tako tesne prostorčke v neverjetno višino.

Zanimivo je, da z vsakim kronanjem cena poskoči. Tako je stalo okno, s katerega si lahko opazoval sprevod Edvarda III., komaj 25 par. Za Richarda II. je veljal ugoden prostor dva dinarja, za Henrika VIII. pet dinarjev, za Elizabeto že 12 dinarjev, za Jakoba I. pa kar 25 dinarjev.

Pri sprevodu Karla I. so plačevali ljudje tudi po 40 din za dober prostorček — to pa jim ni brnilo, da ga ne bi bili čez 25 let poslali na morišče. Za kronanje Jurija II. so plačevali že po 120 dinarjev, za Jurija IV. pa že kar 1000 din.

Skakati je za ceno začela pri kronanju Viktorije in Jurija V. Saj je

ZRCALO

naših dni

V tej rubriki lahko sedeluje vsakdo, kdor ima kaj pametnega povedati

Naša jezikovna vprega

Te dni je izšel poslednji zvezek dr. Glonarja »Slovarja slovenskega jezika« in v njem avtorjev predgovor. Ta predgovor je pa manj to, kar bi imel biti, kakor polemika z izdajatelji lani izšlega »Slovenskega pravopisa«.

Da je »Slovenski pravopis« zelo, zelo pomanjkljiv, nedosleden in zato nezanesljiv priročnik, vemo vsi, ki imamo tako rekoč po uradni dolžnosti opravka z njim. Toda priznati mu moramo vsaj dvojno dobro stran: da je prvi skušal ugnati anarhijo, ki vlada menda že od pamtike v našem pravopisu — in drugič, da je nazorno pokazal, kako se tej anarhiji ne pride do živca.

Dr. Glonar, eden izmed naših najmarljivejših kulturnih delavcev, ne vidi pri »Pravopisarijih« niti trohice dobrega. Žal tudi njegov »Slovar«, sicer velik in pomemben in kljub vsem hibam potreben priročnik, ni brez obšutnih napak — napak, ki jih bržčas ne bi bilo, če bi avtor večsah tudi komu drugemu kaj prav dal.

Pa je že tako pri nas Slovinci: malo nas je, a še več skoraj ko glavni razlogi in teoriji. Zalostno a resnično je, da pišemo mi Slovenci med vsemi Jugoslavlani najčistejši jezik, najbolj opiljen, najbolj slovanški — in vendar še pravega pravopisa nimamo, ne izčrpnega besednjaka, ne popolne slovnice. Imamo Ramovše, imamo Breznike, imamo Glonarje — a kaj to zaleže, ko jih nikdar ni moči vseh hkrati vpreči v naš voz!

Qu.

Kdo se je preobjedel?

Spoštovani gospod urednik!

Če dovolite, bi tudi jaz kaj napisal za vaše »Zrcalo«. Samec sem in jem v menzi. Danes tu, jutri drugje. Slučaj in čudež je, da sem že dve leti zvest eni in isti menzi. V začetku sem bil zelo zadovoljen, potem nekoliko manj in danes bi skoraj rekel, da nisem več zadovoljen. Toda to vam povem čisto po tistem, da ne bo kje prehude krvi.

Torej po dveh letih zdaj boljše zdaj slabše hrane sem prišel do spoznanja, da je jedilnik v naši menzi zmerom enak. Tisto kar danes berem od zgoraj navzdol, boš jutri bral od spodaj navzgor. Saj ne rečem, da ne bi bilo dovolj mesa in drugih dobrot, a kaj ko je zmerom ista pesem! Tudi ocvrtih pišk se človek nekoč prenaže.

Lepega dne sem se ojunail. Povedal sem, da tistega kar je na jedilniku, ne maram jesti, ker sem vseh teh dobrot že zdavnaj sit in presit. Zato sem prosil, naj mi sevro dve jajci. Pa menda nisem prav storil, kajti iz kuhinje so mi blagovolihi pripomnili, da imam gotovo pokvarjen žolodec, ko ne obravnam menznih dobrot; če želim, so pripomnili, mi bodo drugi dan skuhalo za kosilo čaj za žolodec.

Kaj sem hotel? Molal sem. Zdaj bi pa rad le nekaj vedel: ali sem se v teh dveh letih jaz preobjedel kuhinjski dobrot, ali se je pa menza preobjedla dobrih gostov?

Zastran žolodec sem se obrnil do zdravnik: povedal mi je, da je do cela v redu. Zastran hrane sem pobaral druge goste: povedali so mi, da še zdaleč ni tista, kakor je bila nekoč in da je dan za dnem ista pesem.

Kaj pa vi mislite, gospod urednik? Ali smo se mi gostje preobjedli dobrot hrane — ali se je pa menza preobjedla dobrih gostov, da si na njihov račun lahko privoščijo takle »pasa«?

Dvojna mera

V »Politiki« je prosil neki upokojenec, da naj bi se namesto 1. novembra, ko je nedelja, izplačala pokojnine že v soboto 31. oktobra. Ali je finančna uprava želja ustregla, ne vemo.

Ko smo to brali, smo se spomnili naših upokojencev v Sloveniji, ljudi, ki jim je takšna želja prelepa, da bi jim smela priti na um. Saj so zadnja leta lahko zadovoljni, če dobe pokojnino že do 10. v mesecu, da, zgodi se, da je večsah niti do 20. ne dobe.

Tako ugotavlja »Trgovski list« in na koncu izprašuje: Zakaj lahko dobe beograjski upokojenci svojo pokojnino o pravem času, in zakaj je v Sloveniji nikakor ne morejo dobiti? Zakaj dvojna mera? In kdaj bo vendar že te dvojne mere konec?

2. nadaljevanje

Z bliskovito naglico sem smuknil v hlače in si ogrnil suknjič. Potlej sem se vzravnal in sem se ji vljudno nasmehnil.

»Digger Graven se pišete, kajne-da?« je malomarno dejala. »In če se ne motim, bi se spet radi vrnili k svoji stotniji?«

Te besede je izgovorila tako preprosto, kakor da bi se z menoj kje pri podkralju menila o eksotičnih rastlinah v njegovem parku.

»Moje pošteno ime torej poznate?« sem odgovoril malo zafrkljivo.

Zamahnila je z roko.

»Ali bi se radi vrnili ali ne?«

Prav topoglavno sem jo tedaj pogledal.

»Čudno vprašujete!« sem osuplo dejal, »kakopak bi hotel nazaj! Sicer pa: kdo ste pa prav za prav? Iz prejšnjih lepih dni poznam vso britansko in drugo družbo v Indiji, vas pa.«

»Mahrila mi je ime,« mi je preskalo besedo in se medlo nasmehnila. »To vas pa bržčas ne bo zanimalo. Nekaj drugega imam na srečo. Od vas bi radi to in ono izvedeli. Ali boste odgovarjali? Potlej ste prosti!«

Tak s te plati veje veter! »Prav,« sem suho dejal, »že razumem. Radi bi vedeli, koliko mož ima naša stotnija, kje imamo postojanke, kako smo utrjeni tule na Kajberškem sedlu, kakšna navodila imajo čete na meji, koliko topov premoremo, koliko strojne, koliko oklopnih avtomobilov, koliko letal, kako se častniki pišejo, in še druge take reči... Kajne da je tako?«

Niti trenila ni z očesom.

»Nekaj ste pozabili,« je dejala porogljivo. »Vedeli bi še radi, kakšen je vaš najnovejši samostrelni top, ki ga imate že štirinajst dni na meji.«

Moral sem se pošteno obvladati, da se nisem izdal.

Na moč me je osupilo, da ve ta ženska o našem najnovejšem orožju. Niti eden izmed vojakov indijske armade — razen nekaj častnikov — ni vedel o tem topu. Na tovrstnem avtomobilu, pokritim s plombirano jadrino, so ga bili pripeljali, naravnost z oklopne križarke. Dva dni preden sem odšel v to misnicio, so ga bili pripeljali in samo poročnik, ki je top spremljal, je do tistih dob vedel, kako se z njim ravna. Bil je nalašč izdelan za naše gorske oddelke, kajpak po najmodernejših načelih.

Krčevito sem premišljal. Če bi se le mogel spomniti, kje sem že slišal ta čudni naglas, ki ga je govorila skrivnostna neznanica. Najprej sem moral pridobiti kaj časa.

»Ah,« sem nedolžno dejal, »bržčas mislite tisti predtopni kanon, ki so ga nam poslali, ker ga nihče maral ni... Nu, da... Sicer pa, kaj počnete prav za prav v deželi Patanov, ko prov gotovo niste domačinka?«

Niti malo ni bila v zadregi.

»Tu je moje mesto,« je preprosto dejala.

Nejeverno sem odkimal.

»Če bi bili odtod, bi bili muslimanka — in če bi bili muslimanka, bi zdajle klečali na preprogi in žebrali svoje sure k Alahu. Prav gotovo se ne bi ukvarjali s krivovercem... Odtod že niste.«

To sem imenitno povedal, kali? Zamišljeno me je pogledala s svojimi črešnjevimi očmi.

»Zelo mladi ste še, zato ste tudi predrzni, kakor se za vašo mladost spodobi. Toda to me nič ne moti. Povejte mi rajši, ali nam boste zaupali vaše vojaške skrivnosti ali ne?«

Pomolčal sem. Nisem ji mogel zlepa do živca.

Oholo se je smehljala.

»Ali mar mislite, da sem vas zato dala sneti z mravljišča, ker ste mlado bel sahib?«

Zaničljivo je tlesnila z vsemi desetimi prsti — imenitno je to znala!

Tega si nikar ne domisljajte, stotnik Graven. Rajši mi brž odgovorite, ker Lenhai nima kdo ve kakšnega potrpljenja.

Glasno sem zavzdihnil predse.

»Postužite,« sem začel, »nisem kakšna visoka živina, temveč prav preprost frontni častnik. O tem, kar bi radi izvedeli od mene, ne vem prav nič.«

Malo mileje se mi je takrat nasmehnila.

Ta prvi človeški izraz na njenem lepem obrazu sem kajpak brž izrazil.

V vznešenih besedah sem ji opisal obzorje neznatnega, skromnega pehotnega stotnika indijske armade. Povedal sem ji, koliko zaslužim, orisal sem ji brezupno stanje v garnizijah, ki sem v njih doslej zapravljal svojo mila-

dost, dejal sem ji, da prav za prav zmerom samo slepo izvršujem povelja, ki prihajajo od zgoraj in ki jim še nikoli nisem vedel ne vzroka ne namena, skušal sem jo prepričati, da nas — kuramske vojake — že šest mesecev na vse pretege premetavajo iz kraja v kraj, tako da zdaj že sami več ne vemo, kje se podijo druge britanske čete... skratka, na vso moč sem se hotel v njenih lepih črešnjevih očeh osmešiti za najneumnejšega in najneznatnejšega častnika njegovega veličanstva angleškega kralja.

Najin pogovor se je vlekel dolgo uro.

Potlej sem si moral malo oddahneti, zakaj tako hitro in s toliko domisljije še nisem menda nikoli govoril.

V ta moj molk mi je zdajci skočila z vprašanjem:

»Semkaj ste prišli s svojim služabnikom, s tukajšnjim domačinom? Ali ni tako? Kaj ste pa prav za prav nameravali?«

Zasmejal sem se ji v obraz.

»To menda prav natanko veste! Hotel sem se malo razgledati in ugotoviti, kaj namerava vaš prijatelj Lenhai! In ko bi bil vse to izvedel, sem ga hotel spraviti s poti. Ali mar mislite, da se mi ljubi slepomišiti?«

Njen obraz je ostal hladen in nepredirljiv.

»Prav,« je dejala, »potlej vas ne morem imeti za britanskega častnika, temveč za navadnega vohuna.«

Tedaj sem se resnično raztogotil.

»Dovolj je teatra,« sem odgovoril.

»Dobro veste, kdo sem, kako se pišem in po kaj sem prišel. Tudi to vam ne bo skrivnost, kakšne so naloge kuramske stotnije. Povejte mi rajši, ako niste s temi roparji v zvezi, kako naj se izmuznem iz te misnicio.«

»Ali bom dobila odgovor na svoje vprašanje?« je vprašala namesto odgovora.

Postal sem še besnejši.

»Strela z jasnega, draga mala dama, ne vam ne komu drugemu nimam ničesar povedati. Ničesar ne vem, kar bi lahko izblebetal. Poslušajte me, zdaj govorim z vami kot z belko. Dobro veste, da bo grozovito klanje, če bo Lenhai marširal dalje proti meji. Ali vam ni to nič mar?«

»Mar mi je,« pa še pošteno... vi razburjeni mladi mož,« je odgovorila z očitnim podsmehom. »Ni mi vseeno. Toda Lenhai bo kljub temu marširal dalje, to si zapišite za uho.«

V tistem trenutku sem opazil hudoben blesk v njenih očeh, in zdelo se mi je skoraj, da je tudi ona nora. Kaj naj bi le — za vse na svetu — bila »sveta vojna« ženski mar, ki ni iz tega rodu?

»Torej bo marširal dalje...« sem nehotno ponovil.

»Da, to bo storil, če vam je prav tako, stotnik Graven... In ker nam torej nimate kaj prida povedati, ste za nas brez sleherne vrednosti. Tako brez vrednosti ko kup ila. Umorili vas bomo.«

Se preden sem prišel do sapa, da bi ji odgovoril, je z lahnim zibajočim se korakom stopila k vratom in izginila.

No, to sem pošteno zavozil! Čas molitve je bil že mimo. Da bi bil vzel to čedno žensko v naročje in si jo obdržal za tako ali kaj slinčnega, ta knežja misel se mi je zasvetila seveda šele zdaj, ko je prilžnost že minila.

Bil sem besen nase ko malokdaj prej in nikoli več kasneje.

Medtem se je zvečerilo. Goreče plamenice iz vasi so metale lahen odsvit skozi lino v mojo celico. Srdilo sem se spravljal na delo.

Najprej sem spet posteljo pokonci postavil in zlezal na vrh.

Videl sem Patane, kako so strumno korakali na stazi.

Bilo mi je že vseeno. Ko nabit z besno željo po dejanju sem moral poskusiti vse, da pridem brž odtod. Polkovnik Strong mi je bil prav nerad dovolil, da se lotim tega početja. Strogo mi je bil zabijil, če mi že to norijo dovoli, da mu moram tudi res prineesti važnih novic. Če me pa ne bo nazaj, bo vsaj prepričan, da sem bil vsekemu za pijančevanje, ne pa za vojaka. Polkovnik Strong ni bil kdo ve kako nežen s svojimi častniki.

Torej na delo!

Potegnil sem se z rokami navzgor in se prerinil centimeter za centimetrom skozi lino. Slo je. In kakor kakšen skakalec z desetmetrske skakalne deske na kopaljšču, sem se odgnal, prevrnil v zraku kozolec in naposled srečno in skoraj neslišno priletel na prste.

V bližini sem slišal, kako se straže pomenkujejo.

Plazil sem se po zemlji, izrazil sem sleherni senco in nazadnje prišel do deset čevljev visokega zidu. Pri prči sem opazil, da je ves zid »okrašen« z dolgimi ostrimi železnimi bodicami. Kar tega v oči bode, sem si dejal, je drugemu prav! Odpel sem si pas, ga zavijtel na vrh zidu in ga srečno zataknil za železno konico. Krepko sem se oprjel in se potegnil navzgor.

Potlej je slo vse igranje. In ker sem se tega predobro zavedal, se tudi takrat nisem zdrznil, ko je na lepem počil strel in se je zapčila tik mojega ušesa jeklena krogla v zid. Kakopak... saj drugače ni moglo biti. Nerodneje in neumneje menda še nihče ni skušal pobegniti.

Pri prči sem slišal z vseh strani krike in cepetanje bosopetcev, ki so se kakor na povelje zgrnili na posvet. Zdajci sem začutil pekočo bolečino v levi nadlehti. Rekel sem že, da nisem bil prav nič zmeden. Prav tako in nič drugače se je moralo zgoditi. In prav ta čudovita vnmarnost, da, gotovost, da bo šlo zdaj vse rakom zvižgat, me je navdala z neizmerno veselostjo, in ta veselost me je navdala z nezasišano močjo. Od tistega trenutka dalje sem se kratko in malo igral s svojim življenjem. Prav preprosto, prav prešerno, prav brez skrbi... Da, včasih doživimo tako trenutke močje, ki so bili že na fronti, mi bodo pritrili.

Nič mi ni bilo mar, kaj se godi in kaj bi se utegnilo goditi za mojim hrbtom. Z nepopisno lahkoto sem se povzpelp, kljub grozoviti bolečini v nadlehti, na zid — in že sem bil z imenitnim skokom na drugi strani na tleh.

Tod okrog je stalo nekaj temnih hiš; tekel sem okoli več oglov, in ko sem spet s hitrostjo brzega vlaka smuknil okoli novega ogla, sem s polno paro podrl orjaškega moža, ki je tuleč telebnil na tla. Njegova puška me je oplazila po piščali, brž sem se priklonil in že sem jo držal v roki. Potlej sem kar na slepo udaril.

Morda sem zadel, morda tudi ne. Meni nič tebi nič sem stekel dalje... in sem naposled še sam telebnil. To pa zaradi popolne izčrpanosti. Tisti dve uri na mravljišču sta se mi maševali. Ležal sem ko brunco in lovil sapo. Dedec za mojim hrbtom se ni ganil. Morda je bil nezavesten, morda se je pa samo iz strahu potuhnil in se delal mrtvega.

Čez dolgo dolgo časa sem vendar spet lahko vstal. Opetekal sem se dalje. Nekje v vasi sem slišal grozovito vpitje in zdaj pa zdaj je počil strel. Srečo sem imel; semkaj ni zašel nihče.

Naposled sem vendar prišel do posiednjih hiš. Spotoma nisem srečal nikogar. Zdelo se je, da so vsi pribeslevali stekli za obzidje in bržčas kje v vasi dajali duška svoji ogorčenosti.

Tekel sem v temno noč.

Čez dolgo časa sem prišel v sotesko, ki sem jo dobro poznal. Prav tukaj me je bil moj sluga izdal Lenhaju, čeprav mi je bil sveto obljubil, da mi bo zvest do zadnjega diha.

Nekje v bližini sem poznal skalnato jamo, kjer sem nekoč že prespal noč. Opetekaje sem se zvlekel do tja.

Spotoma me je nje dan. Tako neadejano se je zdanilo, kakor se v teh pokrajinah vsak dan zdaní. Kar na lepem — ena minuta je vmes — zažari vzhodno nebo v pisanih barvah.

Moja ranjena roka me je začela položeno sketati, nič manj me pa niso ščemeli ugriži rdečih mravelj. K tema dvema nesrečama se je pridružila še peklenaška žej.

Pri bližnji smrdljivi mlaki sem lezel na trebuh in žlamlal. Noro počel je, zakaj za plačilo bom dobil gotovo kakšno črevesno vnetje; toda takrat mi je bilo prav vseeno, kajti še zmerom me ni minila razigranost, ki me je navdala takrat, ko je počil prvi strel.

Oj zlata mladost!

Kako sem našel skalnato jamo, nič več ne vem. Ko sem se zbudil, sem ležal v njej.

Počutil sem se čudovito osvežen.

Se znanom se lahko moj beg izpriči! In vendar sem vedel, da se ne bo. Take stvari človek neverjetno nalanko ve v takšnih trenutkih. Bolj mlad si, bolj si samozavesten...

Po znanih poteh sem stopal dalje, veselil sem se že svoje stotnije in ko zavega obraza gospoda polkovnika. Prav gotovo ga bo zapotegoval na vse mogoče načine, ko bo poslušal moje poročilo.

Oh, in kako sem se šele veselil svojega sluga!

Šele zdaj sem se spet spomnil tega domačina, ki me je izdal Lenhaju. Le čakaj me, dečko!

Dalje prihodnjé

VZGOJA

Napisal Johan Sittich

I

Metka je stara osem let, Metka zna že brati in pisati. Več ne zna, več noče znati, zakaj že to ji je preveč. In ko je lepega dne prišla mamica in dejala:

»Metka, jutri pride učiteljica klavirja...« je Metka skoraj zajokala.

»Joj, mamica!«

»Ali se nič ne veseliš?«

»Prav nič, mamica!«

»Deklica se mora učiti klavirja.«

»Zmerom in zmerom to neumno učenje. Mamica, nočem se učiti!«

Mater je minilo potrpljenje.

»Če hočeš ali nočeš — učila se boš in — pika!«

»In če se ne bom učila, mamica?«

»To bi rada videla!« je vzrojila mati.

»Nič ne bom pazila, pa se ne bom ničesar naučila!«

»Poredna in lena punčka si, da veš, Metka!«

»Ker se ne maram učiti klavirja?«

»Da.«

»Mamica, ali so vsi otroci poredni, ki se nočejo učiti klavirja?«

II

Kadar si matere ne znajo več pomagati, se zatečejo k očetu. Oče se kakopak postavi, ko da bi vse vedel. Zato je tudi Metkin oče dejal Metkini mami:

»Na napačnem koncu si začela, ženka. Se bom jaz zmenil z Metko. Kar zanesi se, otrok se bo z navdušenjem učil.«

In potlej je odšel oče k Metki. Spotoma je zapel pesmico.

»Metka, kaj delam?«

»Grgraa, očka.«

»Neumnost! Pojem vendar.«

»Prav tako se mi je zdelo, ko da grgraa, očka.«

»Ne. Pel sem. Ali poznaš to pesmico?«

»To, ki si jo grgral?«

»Da. No, že vidim, da ne boš uganila. Zima, zima bela... Saj jo poznaš, še peti jo znaš?«

»Da, očka.«

»Vidiš, Metka, kako lepo bi bilo, če bi ti ne bilo treba te pesmice samo peti, ampak bi se lahko na klavirju spremljala.«

»Očka, saj veš da ne znam klavirja.«

»Zato se pa moraš naučiti, otrok moj!«

»Ze vem, mamica te je poslala!«

»Neumnost! Zmenil sem se z mamico, da pride jutri učiteljica klavirja. Potlej se boš pa pridno učila, sicer se pazi!«

»Zakaj pa vpiješ, očka?«

»Nič ne vpijem — samo to hočem, da igraš klavir!«

»Ne maram, očka!« je zacepetala Metka. »Toliko se moram učiti, drugi otroci se pa lahko igrajo.«

Metka je začela jokati. In spričo solz so očetje zmerom brez moči. In kadar so očetje brez moči, postanejo surovi.

»Ne deri se!« je zavpil oče. »Hočem, da se učiš klavirja in — pika. Brez ugovora! Sicer me boš še spoznala. Niti dinarja več, nobene slaščice več, prav nič, da veš! In res — pika.«

Oče je zaloputnil vrata, v sobi je pa ostala ihtea Metka sama. Metka, ki je bila trdno odločena, da bo rajši umrla, ko da bi se kdaj koli učila klavirja.

III

Otroške solze hitro usahnejo. In ko se je Metka popoldne igrala s svojimi vrstniki na cesti, je bilo že zdavnaj vse pozabljeno. Fantki so si vsak dan izmislili kaj novega.

»Ali gremo v kino?« je vprašal Janezek.

Metka se je branila: »Otroci vendar ne smejo v kino.«

»Noter ne — slike si pa lahko ogledamo, pa debelega vratarja si lahko malo privoščimo.«

»Imenitno!« je vzkliknila Metka, zakaj na debelega vratarja je imela hudo piko. Malomestni kino je bil urejen v neki šupi, o zvočnem filmu se jim še sanjalo ni. Bilo je res še tako, da je moral včasih vratar občinstvu kakšno zamotano zadevo razlagati. Danes je pa visela nad blagajno črna lepenka in na njej je bilo nekaj s kredo napisanega. Otroci so jo brž mahnil tja.

»Kaj je napisano, Janezek?«

»Sama čitaj!«

»Pisanih črk še ne znam. Samo tiskane.«

Janezek se je važno podbočil in začel brati:

»Iščemo mlado deklico, ki bi igrala klavir v kinu.«

O vzgoji

Mnogo knjig, člankov in razprav so že napisali o tem, da človek ne ve, kdo ima bolj prav in koga naj poslušamo.

V teh kratkih vrsticah vam bom podal preprosto, a zato tem uspešnejše navodilo za pravo vzgojo; navodilo, ki je pri meni še vedno rodilo uspehe. Predvsem seveda treba dati dobre zgled, sicer besede nič ne zaležejo, vsaj za trajno ne. Začeti je pa treba takoj, ko se na otroku pokažejo slabe lastnosti, ker ne velja opravičiti, da otrok še ne razume. Česar se Janežek ni naučil, tudi Janež ne bo znal, kajti mlado deblu še upogneš — starega ne ve!

Ne stori drugim, česar nočeš, da bi drugi tebi storili! Če torej bratec udari brata ali sestro, ga takoj vprašajte, ali želi, da bi sestra ali bratec njega udarila; otrok bo prav gotovo odkimal in sram ga bo. In tedaj poudarite: Ne delaj drugim, česar ne želiš, da bi drugi tebi storili!

Isti pouk lahko uporabite, če otrok kaj ukrade, se zlaže, je s kom surov, kadar muči živali itd. — v vsakdanjem življenju je nešteto takih priložnosti — le zamuditi ne smeš nobene in biti moraš vztrajen in dosleden.

S takim načinom vzgoje boste otroku, ko mu je še duša prazna in nepokvarjena, vcepili vanjo najboljše, kar mu morete dati na pot v življenje: spoznanje, da je treba spoštovati bližnjega kakor sebi enakega, da ga ne bo sebično izkoriščal.

Ali niso vojne in drugo izkoriščanje in izmaganje najhujše pregrehe sedanjega družbe, iz katerih izvirajo vse druge težave današnjih dni? Ne bi bilo tega, vsaj toliko ne, če bi tiste, ki vodijo potle vojne in izkoriščajo človeštvo v svoje namene, matere še kot otroke poučile: Ne storite drugim, česar ne želite, da bi drugi vam storili. Vsi vemo, da so se nam besede naših staršev v otroških letih najbolj vtisnile v spomin; morda nismo vsega takrat dobro razumeli, a zapomnili smo si te besede, spoznali pozneje njih pravi pomen in namen in se po njih tudi večidel ravnali.

Ne izgovarjamo se: razmere so take, ne moremo biti drugačni, temveč spremenimo sebe, da bomo spremenili razmere, ker je človek tisti, ki ustvarja razmere — dobre ali slabe.

Vsi za človeštvo resnično koristni in zaslužni možje so imeli dobre matere, ki so jim dale svojo dobro naravo in so jih z dobro besedo pripravile za pot v življenje.

izvedbi pelletke (industrijskega načrtnega gospodarstva) v prav posebno pomoč sodelovanje turške žene.

Polagoma, a čedalje izdatneje se Turkinja uveljavlja tudi v umetnosti, v slikarstvu, glasbi, plesu, itd.

Morda se bo prav njej posrečilo tisto, po čemer mi vsi že tako dolgo stremimo: da ustvari novega, popolnejšega človeka, takega, da bo v njem Azijčeva čistost doživljanja umetnosti in njegova pravna moč združena z evropskim intelektom in njegovo stvariteljsko močjo.

(z.)

Za zimo - pleteno obleko

»Zakaj?« bo gotovo vsaka vprašala. Razlogov je več in menim, da so vsi dovolj tehtni. Pletena obleka je topla in praktična; tesno se prileže na telo in poudari lepo postavo. Posebno draga tudi ni in še moderna je. Zdaj je pa treba še vse te razloge opravičiti, boste dejale.

Vse veste, da je volna topla in da jo imamo zato pozimi še posebno v časih. Ze pletena jopica nas prijetno ogreje, pleteno krilo pa je itak neprecenljivo. Zdaj le sklonite glave tiste, ki se prelahko oblačite na račun ali zaradi vaše vitkosti! Za vas je pleteno krilo še prav posebno pripravno, saj je toplo in gotovo ne bo kazilo vaše linije.

Letos je moderna pletena obleka z jopico in s krilom. Tako lahko vseh jopicah sečete in jo oblečete k drugemu krilu ali k obleki.

Na naši sliki vidimo letošnji model pletene obleke. Jopica je pasana z usnjanim pasom. Ovrtnik je tesno ob vratu, dva po modri zapeta z gumbi in presvetla okrajka na njem sta edini barvni okras te okusne obleke.

Zadnjič sem videla zelo učinkovito pleteno obleko, rjavo karirano z rdečimi usnjanimi gumbi in z usnjanim pošitim pasom. Namesto ovrtnika: rdeč, na roko spleten šal. Ne le jaz,

več se jih je ozrlo za tisto damo (čep prav to »ni spodobno«).

V večjem pariškem modnem listu sem čitala, da so si iznajdljivi Parižani izmislili spet nekaj posebnega: na roke pletene ali vezene obleke. Mogoče niso pomislili, kakšna umetnost v sukanju igle in kakšna pridnost sta potrebni za tako delo. Bržkone se pariške modne dame ne bodo same tako trudile; delat jih bodo dale.

Na koncu članka je bilo zapisano: »Najkrajše in najbolj učinkovite večerne toalete po bodo svile, na roko vezene obleke, spominjajoče na

Kuhinjska posoda, jedilno orodje
Franc Golob
LJUBLJANA, Wolfova ulica

stare gobeline. Videli bomo na temni podlagi nežne rožnate cvetje, rdeče jesensko listje, srebrnosive lastovice, obenem se bomo pa spominjali na pridne roke naših ženic. Najbrže ta moda ne bo zmagala, saj je danes že malo tako pridnih rok.

Mislil pa, da lahko katera izmed nas, ki ima več časa, poskusi kaj podobnega. N. pr.: pletena obleka temno-rjave barve, posejana s svetlejšimi pikami, lesnikov barve. Za pike vzamemo angorsko volno, ki je pralna.

Pomni pa: Dvoje je potrebno pri vsakem delu: mnogo veselja in še več potrpljenja! S tem geslom se loti pletene obleke, pa se bodo že čez mesec dni ozirale druge za teboj — ne brez zavisti — druge manj pridne tovarišice.

Perilo prati? Ne, temveč negovati!

Ako si hočete dolgo časa ohraniti perilo tedaj ne zadostuje da ga perete kot »navadno«. Perilo je treba pravilno negovati s Schichtovim Radionom. S tem si boste prihranili tudi mnogo težkega dela.

Radion je popoln proizvod za nego perila. Uporaba je zelo preprosta:

1. Raztopite Radion v mrzli vodi.
2. Ko raztopina zavre, kuhajte najmanj 15 minut.
3. Splakujte perilo najprej v topli potem pa v mrzli vodi. Perilo bo ostalo dolgo časa kot novo in bo vedno snežnobelo.

Schichtov
RADION
POPOLNA NEGA PERILA

Gospodinja, ali si že sadila česen?

»Zdaj v jeseni« se boš začudila. Seveda! Kar hitro prerahljaj vsaj eno gredo na svojem vrtu za to dragoceno rastlino! Pognoji jo dobro, toda ne s svežim gnojem, ker ga česen ne prenese. Jeseni sajni česen se posebno lepo razvija in je prej zrel kakor spomladanski.

Pri nas tako ne jemo dosti tega smrada, se boš namrdnila, a po krivici. Česen ni samo dobra začimba, temveč tudi dragoceno zdravilo za vse mogoče bolezni.

Česen je bil znan že v starem veku, saj so ga celo Grki, Egipčani in Rimljani rabili kot začimbo pri jedeh. Danes je česen priljubljen posebno v južnejših krajih Evrope, a tudi v poljski in ruski kuhinji. Naša gospodinja se ga pa zaradi vsiljivega vonja boji, skoraj bi rekla, ogiba in ga rabi le v malenkostnih količinah.

Da je česen dobro zdravilo za razkuževanje črev in zoper trakuljo bi ti vedel povedati vsak kmetiči očiak. Ljudstvo ga ceni tudi kot domače zdravilo pri poapnenju žil.

V zadnjem času so iznajdljivi bolniki uganili poseben način uživanja česna v tekoči obliki, način, ki se je dobro obnesel. Te »česnovke kapljice« so dosti prijetnejše tako po okusu kakor po duhu.

Recept je kaj preprost. Pet in dvajset dekagramov olupljenega česna sesekljaš in deneš v steklenico s pol litra čistega vinskega cveta. Steklenico dobro zapreš in jo pustiš stati tri tedne. Nato odcediš. Tako dobljeni čisti sok uživaš vsak dan po kakega pol likerskega kozarčka naenkrat.

omiliš ga pa s požirkom vode. Če pa zdravilo dobro preneseš, je najbolje, da ga piješ dvakrat na dan: zvečer preden ležeš spat, pa tudi še zjutraj pred zajtrkom.

Sama sem preizkusila to zdravilo, ko sem (ne zamerite!) kot otrok imela gliste. Malo težko mi je stekla po grlu tekočina neznosne vonjave, zato je bil pa uspeh popoln.

Ne pozabite, gospodinjice: česen, česen, česen!

Saška.

Modni utrinki

Linija zimskega vrhnjega oblačila

Poleg strogih plaščev izrazito moškega kroja bodo letošnje zimo zelo moderni tudi plašči mehkejših linij. Ti kroji bodo prinesli s seboj mnogotere igrave domisleke. Priljubljeni bodo tudi v pasu ozko zažeti kostimi iz vseh mogočih snovi. Jopice in paletoji tudi pozimi ne bodo ob veljavo, biti morajo pa zelo široki in padati v bogatih gubah.

Pas se bo pomaknil nekoliko navzgor. Zvišanje pasu bo pa večkrat le nakazano. Zimska moda prinaša razširjena ramena in fantazijske rokave.

Nogavice

Najnovejša moda so nogavice v vseh odtenkih tobačne barve. Vtkan jim je poseben kovinski sijaj. Nogavice v tej barvi bo mogoče nositi k rjavi, zeleni, rumeni barvi oblačila, k črni, modri in drugim pa nosijo v Parizu nogavice v barvi rdečega burgundca.

Damijana.

Turkinja

Turška žena s svojim delom in vsestranskim udejstvovanjem mogoče ne odjeda kruha, nasprotno, tovariško ga podpira in mu pomaga pri delu za razvoj in napredek moderne Turčije.

Mnogi posamezniki, pa tudi nekatere države pripisujejo levji del krivde za današnjo nezaposlenost ženski, in sicer ženski, ki izvršuje kak poklic. O tem bi se dalo na dolgo razpravljati.

Onemu, ki bi v tem sporu stal na strani delovne žene, bi bile morda v oporo preroške Kosovelove besede o skorajšnji smrti stare, izžete Evrope, ki

»...kakor razkošna kraljica v zlatu legla bo v krsto temnih stoletij.«

Res, stara, hudo stara je Evropa in v mnogočem jo bodo preraste mlade, sveže in zdrave države drugih zemljin.

Moderna Kemalova Turčija na pr. vidi in čeni v ženi svojo zvesto in najboljše sodelavko.

Turška žena, ki je dolga stoletja medlela in trpela v nevzdruhih, prav suženjskih razmerah, se je šele v svetovni vojni začela prebujati. Kos je nalogi, da zavzre pasivno vlogo, ki jo je imela vsa dolga stoletja. In ta priložnost se ji je takoj po svetovni vojni tudi ponudila. Postala je vneta zagovornica in privrženka republikanskega gibanja, čigar cilj je bila samostojnost Turčije.

Diktator in reformator nove Turčije, Mustafa Kemal Atatürk se je turški ženi za njeno nesebično in zato uspešno delo tudi oddolžil.

Nove reforme, ki je z njimi odprl

doslej zapostavljeni Turkinji vsa vrata v moderno družabno življenje, niso le privilegiji nove vlade, temveč dejanske pravice, ki nalagajo ženski tudi veliko odgovornost.

In tega se Turkinja tudi zaveda. Turkinja se je emancipirala. Toda emancipirala v dobrem smislu. Razviti čut za družino jo je bil obvaroval vsakršne prenapetosti.

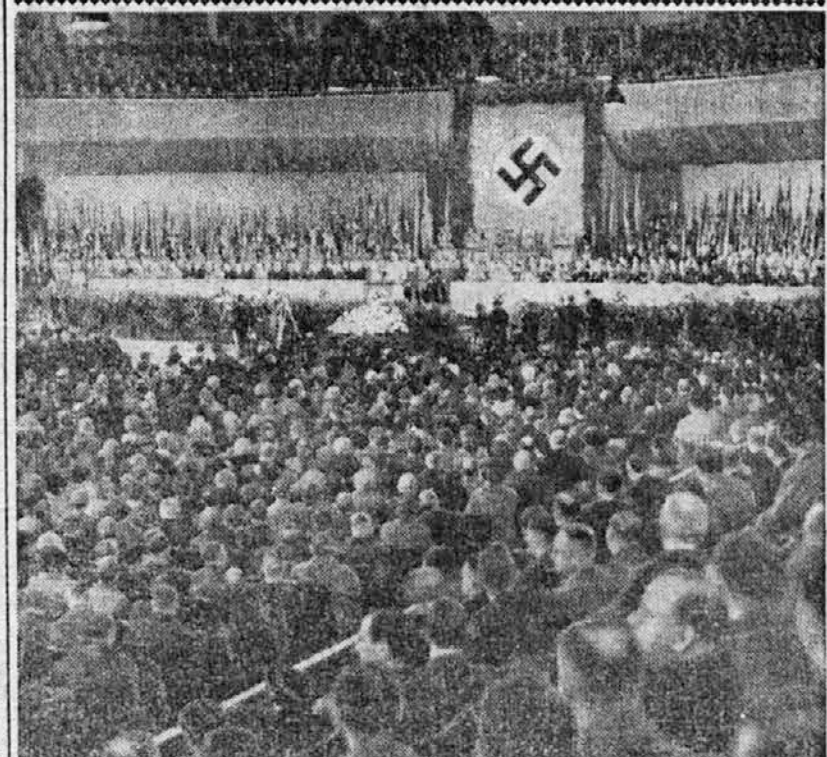
Vse večji je naval mladega ženskega rodu na strokovne, srednje in visoke šole. Tako je na primer le na pravni fakulteti carigradskega vseučilišča vpisanih 500 slušateljic. Mnogo drugih pa študira medicino, farmarstvo, tehniko, itd.

Moderna Turkinja pa se zaveda važnosti svojega poslanstva tudi na drugih področjih. Mlade žene in dekleta hodijo v še tako odročne in pozabljene kraje svoje domovine, da pomorejo neuki kmetiči iz njene zaostalosti — ne samo s poceni nasveti, temveč tudi z dejansko pomočjo.

Posvečajo se tudi raznim svobodnim poklicem. In to v sorazmerno večjem številu kakor v evropskih državah.

Mnogo je književnic, novinark, odvetnic, sodnic, posebno mnogo je pa zdravnic.

V obleki se Turkinja seveda v ničemer ne razlikuje od sestre z zahoda. Kako tudi! Saj jo še kar se političnih pravice tiče, zdaleč nadkriljuje. V decembru 1934. leta je Turkinja s posebnim zakonom dobila aktivno in pasivno volilno pravico. Voliti more torej poslane in biti izvoljena v parlament! Obenem s pridobljenimi političnimi pravicami je Kemalova Turkinja opazila tudi v gospodarstvu. In z uspehom! Ankarski vladi je pri

Ministrski predsednik Göring razglašal v berlinski športni palači začetek nemške štiriletkarje

Zakon na poskušnjo

Roman iz naših dni
Po francoščini priredil Ž. O.

6. nadaljevanje

»Res ste zabavni, gospod! Vidim, da prav nič ne skrivate svojih misli: ta dama vam ni baš k sreči prirasa.«

»Drži. Samo vedeti ne morete, zakaj,« je odgovoril z isto razigranostjo, čeprav se je mladi milijonar zdelo, da se je mlademu možu zmračil obraz. »A ker se že tako zanimam za mojo usodo,« je povzel nato in se hudomušno nasmehnil, »mi boste gotovo dovolili...«

S temi besedami je nežno prijel deklico pod roko in jo odvedel v gnečo plesalcev, v drugo dvorano; dejal si je, da se ga vse dotle, dokler bo v damski družbi, Morel pač ne bo upal ogovoriti.

»Zdi se mi, da sem vam za angela varuha,« se je zasmejala Marcela, ko jo je objel okoli pasu in se spustil z njo v ples.

»Odrešenica ste mi,« je vzkliknil navdušeno. »O, rotim vas, odrešite me zelenih kril, rdečih las in varovank gospoda Morela!«

To pot se Marcela ni mogla premagati, da se ne bi od srca nasmejala. Ko je bila pa tako zabavna ta zmešnjava, ki jo je vrgla mlademu možu v roke, ne da bi bil siromak le slutil, s kom ples! In potem ta njegov nepriljubljeni humor!

Vgriznila se je v ustnice boječ se, da ne bi s svojo neugnano veselostjo zbudila pozornosti. Pa ni dosti izdalo. Videc jo tako razigrano, se je še mladi mož razvnel. Prišel je plesalko nežno k sebi.

»Gospod Morel mora biti hudo velika živina, kaj?« je vprašala hilpaje deklica, ko jo je nekoliko minil smeh.

»Gospod Morel je nevarna živina,« je odgovoril Mercier v šali.

»Ker spravlja človekov mir v nevarnost. Treba bi ga bilo zapreti.«

Marcela se je še glasneje zasmejala.

Merciera je jela ta neugnanost veselost spravljati v zadrego.

»Ali mar tega gospoda poznate?« je vprašal.

Pogledal ji je v oči, ne da bi bil kaj posebnega mislil pri tem; pogledal jo je s tistim zadovoljstvom, kakor ga ima mož, kadar kramlja z mladim in zalim dekletom. In ta pogled iz oči, tako blizu njenim, je deklico zmedel; zbal se je, da je ne bi spregledal.

»Mislim, da vas kavalir dame v zelenem opazuje,« je menila, hoteč obrniti njegovo pozornost drugam.

Mercier je pogledal proti skupini, ki mu jo je pokazala. In res se je srečal s prestrašenimi očmi ravnateljice Selekcijske agencije. Toda mladi mož si je dejal, da je Morel le zato osumil, ker ga je videl, da pleše. Hkrati ga je pa prešinilo tudi spoznanje, da je le odgovoril trenutek, ko se bo moral predstaviti dami v zelenem. In ta gotovost je predramila vso iznajdljivost, ki je je bil zmožen: temu srečanju se mora po vsaki ceni ogniti!

»Ljubka moja odrešenica,« je ogovoril svojo plesalko, »še eno prošnjo imam.«

»Kakšno neki?«

»Rad bi se izmuznil odtod, ne da bi me kdo opazil. Ali mi dovolite, da se plešoč iztihnem skozi vrata? In ko bo tega plesa konec, mi boste dobrohotno oprostili, da vas ne bom odpeljal nazaj na vaš prostor.«

»Kaj? Oditi mislite?« je osumila Marcela in smeh jo je tisti mah minil.

»Da.«

»Zakaj?«

»Ker ne maram nekoga srečati.«

»Nemara dame v zelenem?«

»Prav nje, da.«

Nedoločeno ga je pogledala.

Ali naj spregovori in mu vse pove? Ne, to je Morelova stvar. A vendar: kako naj ga potem zadrži? Če bo odšel s slabim vtisom, ki ga je nanj napravila rdečelaska mladica, se utegne zgoditi, da ga nikdar več ne bo blizu, da bo morala še prestolnica obrniti hrbet in nekam izginiti, samo da bo imel mir pred »zeleno rdečelasko...«

Vzlic temu, da je tako nebržno in tjavdan govoril z njo, je Marcela čutila, da njen plesalec ne spada med lahkomiselne ljudi; rekla si je, da bi bil prav takle malce svojeglav in svobodoljubno mož kakor nalašč zanjo, posebno za zakon, kakršnega si je bila iz-

mislila... In naposled — in to je glavno — mladi mož ji je bil tudi po zunanosti všeč.

»Nemara ne bi bilo prav, če bi takole na lepem izginili,« ga je skušala pogovoriti. »Kaj pa če ženska, ki se je tako bojuje, ni tista, za katero jo imate?«

»Osuplost njenega spremljevalca je preveč zgovoren dokaz, da je moj strah utemeljen.«

»O, če se samo na to opirate...« je zategnila nedoločno.

In čez trenutke je povzela:

»Počakajte vsaj, da vam go predstavi; saj vas to nič ne stane.«

»Pač: plesati bom moral z njo!«

»Ali je to tako strašna reč?«

»Strašnejša, kakor si morete misliti.«

Govoril je na pol s smehom, a vendar je čutila, da je še zmerom trdno odločen, popihati jo pri prvi priložnosti.

»Včasih človek ne stori prav, če ne izvede do konca, za kar se je odločil... Tako utegne iti sreča mimo vas, čeprav bi jo lahko ujeli, da le iztegnete roko...«

»Prejubeznivi ste, gospodična,« se je dobrohotno nasmehnil njenemu prizadevanju. »a kaj ko ne veste, za kaj gre! Denimo, da čutim do te dame instinktivno antipatijo.«

Mladica se je nasmehnila.

»Zaradi njene obleke?« Z menoj ste sicer plesali, a če bi bila zeleno oblečena, bi vam bila najbrže prav tako zoprna.«

Objel jo je s toplim pogledom.

»Ne,« je mehko dejal. »Tudi v zelenem mi ne bi bili nevšečni. Toda prav za gotovo vem, da vi nikoli ne bi nosili tako kričavih barv: vse na vas izdaja skladje in okus.«

V dekličinih velikih očeh se je utrl blisk veselja; živahno je prišla mladega odvetnika za roko.

»Nikar ne odhajajte!« ga je zaprosila. »Dajte, rajši zaplešiva še en ples!«

To pot je neznankin glas zadel ob občutljivo struno: mladi mož je nehote vtrepetal. Zamisljeno je pogledal svojo spremljevalko, potem je pa zmajal z glavo.

»Ne,« je trdno dejal, »ne smem več ostati. Zame je boljše, da grem; čutim to. Instinktivno antipatija mi narekuje ta beg, toda prepričan sem, da še modreje tisti ravna, ki beži zaradi prevelike simpatije...«

Sklonil se je nad drobno ročico, ki jo je držal v roki, in jo vroče poljubil. Zdelo se mu je, da je ta ročica malce trepetala.

Vsa zamisljena je Marcela gledala za njim, kako se čedalje bolj oddaljuje. Nehote je iztegnila roko, kakor da bi ga hotela zadržati; toda roka ji je nemočno omahnila. Vsa zmedena je strmela za njim, ne vedoč, kaj naj stori.

Bil je že v garderobi, ko se je šele zavedela. S strahom in iskaje se je ozrla po dvorani.

Tedaj je uzrla gospoda Morela; ravnatelj žensitvene posredovalnice se je bil razstavljal s svojo spremljevalko in si je v gneči plesočih parov prizadeval, da bi prišel do nje.

Marcela mu je šla naproti. Ko je bila pri njem, ga ni niti poklicala v stran, temveč mu je hlastno kriknila:

»Brž, brž, stopite za njim v garderobo, da vam ne uide!«

»Kaaaj? Uiti misli?«

»Da, že odhaja! Brž, brž! Tak podvizajte se vendar!«

»A vendar — saj je bil še pravkar z vami!«

»Po golem naključju. Saj niti ne slutite, kdo sem...«

Potisnila je ravnateljico Selekcijske agencije k vratom in mu gredeč v naglici razlagala:

»Vaša zelena rdečelaska ga je tako prestrašila. Mislim, da se ga bili zaradi nje povabili na ples; zato beži, da mu je ne bi predstavili.«

»Zakaj mu pa niste zadeve pojasnili?«

»Oprostite!« ga je ogorčeno zavrnila Marcela. To je vaša stvar!

V 24 URAH

barva, plisira in kemično čisti obleke, klobuke itd. Skrobi in svetlolika srajce, ovratnike, zaplestnice itd. Pere, suši, munga in lika domače perilo. Parno čisti posteljno perje in puh

tovarna JOS. REICH
LJUBLJANA

Pristala sem na vašega kandidata, vi pa glejte, da uredite vse drugo!

In ker je zagledala od daleč Mercierja v garderobi, se je ustavila in pustila Marcela, da je sam odhitel naprej. Šele ko je videla, da sta se moža dobila, se je vrnila v plesno dvorano in se pomešala med plesalce.

IX

Ko se je bil Noel poslovil od svoje plesalke, se je jadrno obrnil k odhodu.

»Včasih je težko po pameti ravnati,« je premišljal. »Ta deklica je res srčkana.«

A že se je otreles občutka kesanja, ki se ga je loteval.

»Ostalo mi je vsaj lep spomin: po ženskah, ki niso bile naše, se nam najhuje toži,« je citiral snan pregovor. Čez nekaj let si bom dejal, da sem šel mimo sreče in nisem iztegnil roke po njej — in vendar: če bi se spustil v ljubimkanje s tem zalim dekletom, bi le k svojim dosedanjim razočaranjem navrgel še novo.«

Mehanično je ponudil garderoberki listek. Ko mu je iskala plašč, se je zdajci domislil, zakaj je bil prav za prav prišel na ta ples.

»Ali bo Morel divji!« je pomislil.

»Moram se mu opravičiti, da me ne bo vso noč iskal. Jutri mu bom pa lepo v miru obrazložil, da se Mercier za zdaj še ne misli ženiti.«

Vzel je iz žepa posetnico in se je baš pripravljal, da napiše običajno opravičilo, ko ga je nekdo potrepeljal po ramenu.

Začuden se je obrnil in v zadregi spoznal Morela.

»Kam pa, kam?« ga je dobrodušno ustavil stari gospod. »Česa pa še čakate, da vas predstavim svoji klientki?«

»Hvala; stvar je odveč,« je odkimal Mercier.

Morel je z imenitno hlinjenim presenečenjem razširil oči:

»Zakaj? Saj je niti ne poznate!«

Toda odvetnik ni kazal volje, da bi se spuščal v dolgovezen pogovor.

»Kaj je ne bom! Ona rdečelaska v zelenem, kdo pa drugi!«

Ravnatelj Selekcijske agencije je prasnul v smeh.

»Kaj ste na glavo padli?«

»Tak ni ona?« je osuplo vzkliknil Mercier.

»Dajte no, bodite vendar pametni,« se je zresnil Morel. »Mar vam nisem rekel, da je mladica zala in zelo odlične zunanosti? Gospodična, ki sem bil pravkar z njo v družbi, se vendar s tem popisom prav nič ne vjemam.«

»To drži,« je tehtno pritrdil Mercier. »Nekam prenapeta se mi je zdela...«

TUDI VAŠ NOVI PLAŠČ OD PAULINA

KER LAHKO DOKAZEMO, DA JE NAŠA KONFEKCIJA DAMSKIH PLAŠČEV LETOS NAJVEČJA IN NAJLEPSA
KONFEKCIJA PAULIN, LJUBLJANA, KONGRESNI TRG 5

»Menda!« mu je živo skočil Morel v besedo. »Le kako ste se mogli tako zmotiti? Saj ste vendar brali popis moje klientke: svetle kostanjeve lase, črne oči, precej visoke postave...«

»Drži,« je zmedeno prikimal mladi mož.

Vsa kri mu je udarila v obraz: le kako se je mogel tako neumno zaleteti! Le kako je tako na lepem izgubil vso razsodnost — on, ki je drugače tolikanj preudaren in hladnokrven?

»Priznam,« je rekel v zadregi, »priznam, da sem bil popolnoma glavo izgubil, ko sem zagledal vašo spremljevalko. Njena zelena obleka me je docela zmešala.«

»Ali za gotovo veste, da ni bila nemara ljubkost vaše plesalke tega vzrok? Reči moram, da tako zalega dekleta že izlepa nisem srečal.«

Mercier se je pritrjevalno nasmehnil.

»Prav imate,« je priznal. »Zelo ljubko dekle.«

»In denimo, ko že o tem govorimo: ali se vam ne bi zdel zakon z njo mikavnejši kakor s katero drugo?«

Odvetniku se je zresnil obraz. Za trenutek se je v duhu zagledal v malce nedostopno lepoto svoje plesalke.

»Vsekako,« je zamisljeno dejal. »Tudi za takole prečudno prigodo si človek rajši želi prijetne tovarišice. Toda zastran tega sem miren,« je menil skoraj z grenkobo: »Moja plesalka je po značaju vse prej kakor tisto, kar mi mislite zdajle predstaviti.«

»Zakaj?« je vprašal ravnatelj Selekcijske agencije in se nekam skrivnostno namuznil.

Mercier je komaj vidno skomignil z rameni.

»Vaša kandidatka mora imeti neki posebno samozavesten nastop — nastop, kakršnega daje pač bogastvo. Že njena želja, da si kupi moža, izdaja oblasten in svojeglav značaj; če bi mi povedali, da ima zraven še fantovske manire, me tudi ne bi kaj začudilo.«

Mercier je bil tisti večer očitno hudo divji na njo, ki mu jo je bil Morel namenil za ženo. Toda le-ta se za to ni zmenil.

»Ne morete si misliti, dragi gospod,« je prisrčno odgovoril, »kako zabavne se mi zde vaše pripombe. Žal pozabljate nocoj le eno: da je na videz še tako preprosto žensko bitje včasih strašno zapleteno. Poznam mlada dekleta, ki se postavljajo s cigareto v ustih in monoklom pred očesom, dekleta ki se zde na moč emancipirana — v resnici pa na tihem skrbno zalivajo drobno in občutljivo cvetko, ki ji je iluzija ime; stavi kaj, da bodo večina od njih nekoč še odlične žene in matere.«

»Že mogoče! Toda jaz za svojo osebo vam moram priznati, da me je groza takih žensk, ki po opicje oponašajo možake, naj bodo v srcu še takšni angeli.«

»Priznam, naš možki čut je nasproti njim nezaupljiv; čeprav vam moram povedati, da človek šele v svojih letih doživi dragoceno spoznanje: da moraš namreč, če hočeš spoznati ženski značaj, z njo živeti — in še potem je dovolj ne spoznaš!«

»Zelo bodrilno za tistega, ki se spušča v zakon na poskušnjo!«

»Oprostite...«

Toda Mercier je skočil Morelu v besedo:

»Da, da, že vem, kaj bi radi povedali. Da ima vzlic drugačnemu

videzu vaša kandidatka vse potrebne ženske vrline.«

»O tem sem trdno prepričan.«

»Nu prav,« je menil mirno odvetnik. »Vedite tedaj, da imam tudi jaz svoj videz; čeprav se danes ukvarjam z mislijo na to res ne navadno poroko, smete biti prepričani, da nimam namena postati zaradi nje mučenik.«

Ravnatelj žensitvene posredovalnice ga je nekam debelo pogledal. Mladi mož se je zasmejal.

»Nikarite se zaradi tega vznemirjati, boste videli, vse se bo še dobro končalo; saj vem, kaj takt zahteva. Zdej mi pa pokažite svojo nevsakdanjo nevesto, da vam povem svojo sodbo o njej.«

Stari gospod se je nasmehnil.

»To je odveč, prijatelj...«

Gospod Morel je obmolknil, potem je pa milo dodal:

»Vašo sodbo že poznam: zelo ljubko dekle.«

Mladi mož je razširil oči.

»Kako neki naj bi jo bil presodil? Saj mi je še pokazali niste.«

»Nisem; pa jo vendarle poznate, in še govorili ste mi o njej.«

»Jaz?!«

Odvetniku je zmanjkalo besed. Strmo je pogledal Morela, še zmerom pomembno se smehljajočega, potem se je pa ozrl okoli sebe, po plesočih pari. In zdajci ga je prešinilo kakor blisk: spomnil se je deklice, ki jo je bil sam zaprosil za ples.

»Ona!« je vzkliknil in razširil oči.

»Da!« je prikimal stari gospod.

»Menda me vendar ne mislite za norca imeti?!«

»Kaj še! Golo resnico vam govorim.«

»Ni mogoče!«

Se zmerom se ni prav zavedel od tega spoznanja. Strmel je predse, ne vedoč, ali bedi ali spi.

»Le premislite nekoliko,« je povzel Morel. »Plavolaska, črne oči...«

»Da, da... tako se bere v popisu.«

»Je sanjavo odgovoril Mercier.«

»Zdej si lahko mislite, kako me je osupilo, ko sem videl, da plešete z njo.«

Odvetnik se je zamislil.

»Jaz sam sem jo prosil za ples,« je pripomnil, »toda spomnim se, da me je že prej skrivaj opazovala. Vedela je, kdo sem; najmanj dvakrat ali trikrat sem prestregel njen radovedni pogled... In ko sem odhajal, me je po vsaki ceni hotela zadržati.«

»Razumem; ona mi je namreč povedala, da hočete zbežati.«

»Ona?« je zategnil mladi mož.

Prvo začudenje ga je bilo medtem že minilo; počasi se mu je vračala hladnokrvnost. Njegove ponosne oči so zamisljeno zastrmele v daljo.

»Ali mi ne bi izdali njenega imena in mi jo nekoliko natančneje popisali?« je vprašal nato.

»Zakaj ne — toda le pod enim pogojem: če vam je všeč in če pristanete...«

»Ne izgubljam besed,« je presekala Noel. »Njena zunanost je takšna, da si lepše ne morem želeči. Pristanem.«

Zdajci se je spomnil, o kakšnih domnevah je še malo prej govoril Morelu; ob tej misli ga je minila vsa zapetost.

»Na, zdaj vidite!« se je nasmehnil. »Kdo bi si bil le mislil! Človek meni, da kaj pozna psihologijo, pa ga prva ženska preslepi: prisegel bi bil, da je ni plahejša in ženskejša deklica od nje!«

Potres, ki smo ga pred kratkim tudi v Ljubljani močno čutili, je v Gornji Italiji porušil več naselbin in terjal mnogo človeških žrtev.

O LAGANJU

Pisma naših čitateljv k uvodniku „Laganje“

Dragi g. Haka!

Pravkar sem prečital vaš članek o laži. Priznam, da sem se ga lotil brez pravega zanimanja. Ko sem ga pa prečital, sem začutil potrebo, da vam tudi jaz odgovorim, čeprav ne bom povedal mogoče nič novega. Škoda, da nisem bil z vami v tisti družbi. Verjemite, da bi imeli v meni vnetega zagovornika svojih nazorov!

Priznam, da so priložnostne laži včasih skoraj nujno potrebne. Ali ni v življenju včasih nujna laž? Da, še precej koristna utegne biti. Vendar pa to odločno zanamam v ljubezni. Vaši znanci stojita na stališču, da je potrebno fanta »shicati« s kakšnim pismom ali randevujem, ki ga morda nikoli ni bilo. Zdi se mi, da se za takšno lažjo skriva bojazen in nezaupanje, ki sta že začetek konca tej ljubezni, če je sploh bila. Pritožujete se na nas in tožite po oni dobi, ko so se radi imeli naši dedi in babice. Prepričan sem, da je današnja ljubezen še prav takšna, kakor je bila takrat, prav toliko romantike je še v njej, pa tudi razočaranja je menda bilo včasih prav toliko kakor danes.

Dragi g. Haka! Menda se niste tako stari, pa tudi jaz priznam, da sem še mlad. Dva sva s temi nazori, pa se jih bo gotovo našlo še nekaj!

Res, da se danes gleda na ljubezen malo od druge plati kakor nekdaj, vendar pa je to stališče »občinstva«, ne pa »nastopajočih«. Ljubezni brez popolnega zaupanja (torej brez vsake laži) si sploh ne morem misliti. Ali more biti še popolno zaupanje med fantom in dekletom, če kdo od obeh opazi, da se mu je drugi, recimo grdo zlagal? Morda še, a to samo tedaj, kadar je fant tako slepo zaljubljen, da bi šel za pocestnico, ali pa hladno računa na denar.

Poznam taktiko nekaterih fantov in deklet, da hočejo z raznimi flirti priteniti ljubljeno bitje. Menda pa ta »ljubezen« ne bo trajala večno. Če je ta ljubil, bi ga bilo moči kako drugače priteniti, če pa ni ljubil, bo to čustvo trajalo kratko dobo, saj je porojeno zgolj iz samoljubnosti. Morda so prav te laži vzrok poznejšemu nerazumevanju v zakonu, saj takrat so takšne laži skoraj nemogoče. Morda je prav tu jedro nezadovoljnosti v današnjih zakonih in vzrok tako pogostim ločitvam.

V ljubezni naj si fant in dekle zapujata prav vse. Iskrenost in resničnost ljubje naj jima bo geslo!

Ce je res prava ljubezen, potem si bosta gotovo odpustila malenkosti, ki pridejo v življenju.

Laž v ljubezni pa prepustimo onim, ki v današnjih časih trgujejo z njo!

K. Pripis: Čeprav sem brezposeln učitelj, čakajoč po vojašini službe, me je vendar članek tako razvnel, da sem moral žrtvovati iz svoje suhe denarnice za znamko, da odpošljem gornji odgovor.

Gospod urednik!

Ko sem danes dobila naročeni »Družinski tednik«, sem opazila s »Haka« podpisani članek »Laganje«. Ali ste mogli kaj lepšega in primernejšega napisati na tem mestu? Ne in ne! Strinjam se z vami, gospod urednik, in čestitam vam, da ste tako odkriti sovražnik laži. Ne poznam večjega sovražnika na svetu od človeka, ki laže, ker tak človek ni kaj prida in iz njega ni nič koristnega in do brega pričakovati, kajti tak človek je vsega zmožen, pa naj si bo moški ali ženska. To je meni vseeno, ali je be-rac ali najvišji gospod, ker pregovor pravi: Resnica je ljudem in Bogu ljuba.

Kolikor solz, žalosti, gorja in nesreč prinese laž, koliko imamo danes takih dogodkov, kakor ste jih navedli gospod urednik na tem mestu. Prosim vas, povejte mi, ali si morete predstavljati, da bi mogli biti srečni z dekletom, ki vam laže že na prvem koraku, ko sta se seznanila, srečen in mirno živeti zakonski mož? Ne, kajti ako dekle laže fantu in ga »shica« s kakšnim pismom ali za kakšen randevu in slično, ne bo tega popustila, ker pregovor pravi, česar se človek nauči, to zna. Pa ne bo dekle ali fant, ker taka oseba nima nobenega značaja, nobenega ugleda, nobene sramote.

Tudi jaz sem se dekle in bi rada prišla do cilja, da bi imela moža, dom, a na to ne morem niti misliti — zakaj, boste vprašali? Zato ne, ker ne najdem fanta, da bi mi bil res to, kar mi je v obraz, tudi za hrbotom. Marsikdo mi reče, saj ga boš predru-gačila. Pa ne in ne. Ali si morem predstavljati, ako ima fant danes 3 do 6 oboževalk, da se mu bom vso žrtvovala, izpolnila vse njegove želje, in ga zato dobila za moža? Ne, ker on bo vsega tega že sit pred poroko, ne bodo ga mikali medeni tedni in vse ono, kar so doživljali naši pradedi in prababice. In kdo je kriv temu? Žen-ska sama! Ako bi dekle govorilo svo-jemu izvoljencu resnico in bi bila od-

Nadaljevanje v 5. stolpcu

Krivnostni Fantomas

Detektivsko-kriminalni roman

36. nadaljevanje

Bouville je nejeverno kimmil z gla-vo.

»Res, res!« je pritrdila Julija. »Sa-me križe in srca je odkrila!«

Mati Toulouche je resno pripomi-nila:

»Kvarle nikoli ne lažejo. Resnično, resnično vam povem: svojega edinega oboževalca sem videla že štirinajst dni prej v kvartah. To je gola res-nica...«

Starka je začela svojo dolgo in nič kaj preveč verjetno povest...

Zdajci je Jozefina vstala in stekla k vratom. Nekdo je bil potrkal.

Loupardova ljubica je le s težavo skrila svojo razburjenost; preveč se je vznemirjala vse te dni, ker se Loupart ni vrnil. Kljub vsem zahtevan-jem, da so Louparta še po po-slednjem hudodelstvu večkrat videli, ee Jozefina vendar ni mogla pomiriti. Ni se mogla po nobeni ceni sprijaz-niti z mislijo, da ji policija vendar ni prišla ljubica.

Pogovor, ki ga je imela z obisko-valcem najprej pri vratih in potlej v sobi, ni bil tak, da bi ji vrnil raz-sodnost in mir.

Mali Pavle, vratarjev sinko, je bil prišel in ji je skoraj brez sape pri-povedoval:

»Mati me je poslala k vam, gospa Jozefina; povedal bi vam naj, da sta bila pravkar dva gospoda pri nas, ki sta se zanimala za vas... Dva gospo-da namreč, ki se jima že z nosa bere, kdo sta...«

»Kdo sta bila«, ga je prekinila Jo-zefina, in prebledela ko zid. »Ali jih poznaš, Pavček?«

»Ne, gospa Jozefina!«

»Kaj sta pa hotela?«

»Ničesar nista rekla.«

»Kaj pa jima je mati odgovorila?«

»Ne vem!... zdi se mi pa, da jima je rekla, da ste doma...«

»In kaj bo zdaj?« je vprašala če-dalje bolj zmedena. Z ušesi je strigla, ali morda že ne prihajata nejluba gosta, ki ju je Pavček najavil.

Dekle je začudeno opazil, da se je Jozefinin obraz od strahu ves skri-venčil:

»Nikar se ne razburjajte, gospa Jo-zefina; saj sta odšla — in morda se sploh več ne vrne!«

Ta novica je poparila vse; vsi so napelo sledili dečkovim besedam. Bou-ville mu je nallil tašo črnine. »Koko-tac« je pa z resnim obrazom dejala:

»To sta bila vohuna! Roko bi dala v ogenj!«

Jozefina je tiho zamrmrala:

»Čemu neki sta se zame zanimala...«

Bouville se je hladno namrdnil in malomarno rekel:

»Prava figa... ti hudiči povsod sti-kajo, povsod vohajo, ko psi...«

Jozefina je molče tekala po sobi gor in dol; vsa se je tresla od raz-burjenja in srce ji je utripalo ko žeb-ljarsko kladivo.

Zdaj jo je premagal strah, zdaj jo je spet bodrilo upanje...

Ali sta bila mar res kriminalna uradnika?

Ali je bil njun obisk namenjen njej ali Loupartu?

Vsak po svoje...

»Plačilni, plačati!«
Neznani gost, ki je bil videti precej zanikrn, je ponudil natakarku name-sto denarja ček. Natakark ga je vlijud-no zavrnil.

Sumljivi tujec je dal poklicati go-spodarja in se je pritožil:

»Zakaj nečete sprejeti čeka?«

»Zelo žal mi je, gospod,« je dejal ravnatelj in skomignil z rameni, »to-da ravno prejšnji teden sta se gostil-ničarska zadruga in bančna zveza do-menili, da gostilničarji ne bodo vnov-čevali čekov, banke pa ne bodo juhe prodajale...«

Potrpljenje je božja mast...

»Premiladi sta za mojo hčerko. Ona jih ima že trideset,« je rohnel oče.

»Saj sem vendar že pet in trideset,« je zajecjal boječ mladi mož.

»Prav... pa počakajte še pet let, da bosta oba enako stara.«

Sprejet

»Takšnega moža si želim v službo, ki je do skrajnosti previden in prav ničesar ne tvega.«

»Potlej bom že jaz pravi, gospod ravnatelj. Ali lahko dobim plačo že vnaprej?«

Sodobno

Pečenko kupuje motocikel: »Toda plačal bi lahko šele čez tri mesece!«

»Ze v redu,« odgovori prodajalec. »Kdaj pa lahko pridem ponj?«

»Čez tri mesece!«

Zaročenci

»Joj, zakaj sta pa razdrli zaročo z ono srčkano učiteljico?«

Zakaj sta neki odšla? Ali se bosta spet vrnila?

Zdajci se je ustopila pred mizo in s tako jezo udarila po njej, da so za-žvenketali kozarci.

»Tega ne prenesem več! Ničesar mi ni treba skrivati... Če hoče kdo kaj od mene, naj le pride in me vpraša... Pošten odgovor mu bom dala!«

»Tak ne razburjaj se,« jo je pre-kinil Bouville; »ostani lepo v svojem gnezdu. Boš videla, da jih ne bo več...«

Jozefina je skočila pokoncu:

»Ne bojim se takšnih obševkov, na-robel Najljubše bi mi bilo, če bi ta dva tica že kar pri mojih vratih stala... Čakanje je nezno. Ta ne-gotovost me bo še ob pamet spra-vila...«

»Razumem te,« je dejala Julija; »jaz bi storila kar na kratko: nič ne bi čakala, kar tja bi šla...«

»Kokota« je srepo pogledala Joze-fino in ji s hudobnim nasmeškom pri-govarjala:

»Tak, pojdi že, otrok moj! Kar pred hišo stopi, morda sta še v bližini... Če ju boš videla, ju pa vprašaj, kaj bi rada...«

»Prav, pa grem!« je odločno vzklil-nila Jozefina.

Izplila je brž še kozarec vina... Za pogum!

Ko se je Jozefina že odpravljala, je vpila »Kokotac« za njo:

»Če te ne bo danes več nazaj, bo-mo že me pospravile... Dobro srečo, Fifina, pa pazi, da te ne vtaknejo za zamrežena okna...«

Loupardova ljubica ni več slišala porogljivih nasvetov stare dekle; brž je stekla po stopnicah navzdol, brez besede je smuknila mimo vratar-ke in obstala pri vratih, ko jo je zaslepila svetloba. Stopila je na ulico, zavila na levo in se napotila po cesti de Chartres.

Sprva ni opazila ničesar nenavad-nega, ničesar sumljivega. Srečavala je zvečine samo znance; tuji so šli mi-mo nje, ne da bi jo imeli za mar.

Jozefini je bilo že žal, da jo bodo zaradi njenega nemira prijateljske sumničile; kesala se je, da je sploh odšla... Obrnila se je, da bi se vrnila.

Kar na smeh ji je šlo, ko je pomislila, kako prazen je bil njen strah.

Zdajci ji je pa sapa kar zastala...

Na desnem in na levem cestnem hodniku je opazila po dva meščansko oblačena gospoda... Vsi štirje so ko-rakali v določeni razdalji za njo. Jo-zefina je pri priči spoznala, da so gospodje kriminalni uradniki.

Še nekaj korakov je storila, potlej je pa pobesila glavo in kri ji je zalila lica. Zdajci je pristopil eden izmed mož k njej in jo vprašal:

»Ali ste vi Jozefina Ramotova?«

Ko je dekle brez obotavljanja pri-znalo, je gospod spet povzel:

»Z menoj, prosim!«

Jozefina mu je brez upora sledila.

Nekaj sekund kasneje je sedela v avtomobilu med dvema gospodoma, ki si jima že iz oči bral, da sta nekoč služila pri vojakih za podčastnika.

Policajska agenta sta naročila šoferju, naj vozi na bulvar de Paris.

Humor

»Kako ne bi, ko je pa zadnjič, ker sem prišel prepozno na sestanek, zahtevala pismeno opravičilo od moje matere.«

»Lej, kako pameten je moj psi-ček! Skrijem se mu, pa me takoj najde!«

Kompliment

Pavlica ni s Pavelčkom prav nič za-dovoljna:

»Drugi so vljudnejši z menoj, Pavle!«

»Kdo pa?«

»Janez.«

»Kako to?«

»Se včeraj mi je rekel, da se mu zdim ko pravljica.«

Pavle prikima: »Mož ima prav. Mi-silil je namreč na začetek pravljice: Bilo je nekoč...«

»Sladki« prijatelj

Otroci se prepirajo. Eden izmed njih, največja trma, zbeži. Mihec se bridko razjoče.

»Nikar ne jokaj, Mihec, boš že na-šel prijatelja!«

Mihec se čedalje bolj joče:

»Takšnega že ne. Njegov oče je sla-ščičar.«

Skavtska

Dva skavta sta si ondan v Ljubljani kupila kuharsko knjigo. Po kratkem prebiranju začne France knjigo ob-steno pastirske koč.

»He, kaj pa delaš?« ga vpraša Ja-nez iz Most.

»Saj to je blazno... Ze koj v začetku piše: Vzemi čist kotlič...«

Ubogi možik...

»Včasih mora mož svojo ženo nala-gati!«

»O, to še ni najhujše!«

»Kaj je pa hujše?«

»Kadar ji mora povedati resnico.«

O LAGANJU

(Nadaljevanje iz 1. stolpca)

krita, zvesta in poštena v vseh ozi-rih, bi ne bilo razočaranj in toliko nesrečnih zakonov...

Vsega zla današnjega prešestvoval-nja in vnebovpijočih krivic so kri-va današnja pokvarjena dekleta in žene. Ali ne tekajo dandanes de-kleta za zakonskimi možmi in jih tako dolgo ovijajo v svoje mreže, da sam ne ve, kam spada, ali k pravi ženi in otrokom. ali k zapeljivi pokvar-jeni gospodični. Ali ni to žalostno? In kje je vzrok temu? V veri, ker današnja mladina je do vere mlačna in jo zasmehuje. Danes je cilj: »Uži-vaj in živi, dokler moreš!« Kako, s kom in na kateri račun, jim je deseta briga.

Dokler se spet ne povrne čut sra-mu in čut vesti, ne bo lepšega življe-nja in harmonije zakonskih in lju-bečih parov.

Sprejmite moj pozdrav vsi v ured-ništvu, posebno pa vi, gospod Haka!

»Sirota«

Pripis:

Zaradi prevelikega razburjenja sem pozabila v stavku »ali ne tekajo dandanes dekleta za zakonskimi mož-mi...« še vstavek, koliko današnjih za-konskih žena si dovoljuje prešestvoval-nje izven zakona, z zakonskimi možmi in mladimi fanti. Ako bi bila žena sa-mo svojemu zakonskemu možu zve-sta, brez ozira na to, ali ga je vzela iz ljubezni ali iz kakih drugih vzro-kov, prenašala njegove grde in lepe lastnosti, delila z njim veselje in žalost, bi bilo lepo in prijetno v dru-žinah. Tako je pa vse narobe, ni te-ga, kar bi moralo biti. Temu je kriva žena sama, ker uporablja grdo laž. V onih družinah, kjer gospoduje pra-va in zvesta zakonska žena svojemu domu, je še vedno toplo in harmoni-čno življenje. Seveda, to ni po da-našnjem modernem načinu, ker da-našnja moderna žena nima samo svo-jega moža za oboževalca, tudi drugi jo obožujejo in se ji hlinijo v obraz, toda za njenim hrbotom pade zato marsikatera pikra beseda na njen ro-vaš. In moja sodba je, da se godi prav taki zaslepljeni domišljavi.

Končujem in si želim prav kmalu spet takšnega članka.

Ljubljana.

Spoštovani g. urednik!

Z zanimanjem sem čitala vsak, ta-ko tudi zadnji uvodni članek v »Dru-žinskem tedniku« in na vaše vabilo vam pošiljam tele vrstice:

Po mojem prepričanju se hudo moti vsakdo, kdor misli, da je neka mera laži potrebna v življenju. Kakor vsak pameten človek tudi jaz sovražim laž pri sebi in pri drugih. Med iskrenimi prijatelji ni laži, saj ko začneš lagati, nisi več pravi prijatelj. Tudi ljube-zen med mladimi ljudmi se ne vzdr-žuje z lažmi. Kdor ljubi, ne laže. Res-nična ljubezen sestoji iz odkritosti in resnicoljubnosti; kdor meni, da se z lažjo daleč pride, si nehoti stavi še več zaprek na pot, ki drži do zažele-nega konca. Če pa je vseeno doseže svoj cilj, ali ne pomisli, da sreča, zgrajena na laži, ni trdna? Da jo je treba vedno še in še podpreti in ved-no spet z novimi lažmi? Laž ima kratke noge, in če se le ena laž raz-krije, potem umre medsebojno za-upanje, to je glavni stebel srce, ka-tere si želi vsakdo med nami.

In ljubezen, ta nežna cvetka vsake duše, se zaduši pod bohotnim trnjem laži, na njeno mesto se pa vrine kal ljubosumnosti in kogar napade, ta s prav detektivsko spretnostjo zasledu-je svojega druga in še tako nedolžna beseda, šala ali pesem postane vzrok, da se pretrgajo še slednje vezi in je ločitev neizogibna.

Ne čudim se, da hodi fant v da-našnjih časih z več dekleti, saj je prav, da spozna pravo, da z njo stopi na skupno življenjsko pot, v harmo-niji duše in srca. Samo to bi mi rekla: Dragi mladenci, ne ljubi z laž-no ljubeznijo, ne obljubuj vsem, kar moreš dati samo eni, da ne streš dru-gim srca! Tvoja ljubezen naj bo se-stra resnice!

In dekletu, ki sta se z dragim lju-bila dolgo, mogoče več let, pa jo je on zapustil, bi iskreno prišepetala: Roko na srce, ljubo dekle, in vprašaj se, ali je bila v njem prava ljubezen, in ni bilo laži vmes, da so ravno te od-vrnilo fanta od tebe? Če si bila od-kritosrčna in ni krivde na tebi, ver-jemi, da je bolje, da sta se razšla, ker te on ni bil vreden!

In še nekaj! Boljše ko lagati je molčati! Tudi fantu ni treba vsega povedati. Ako ti preteklost zbuj-a ne-ljube spomine, pokopljí jo s spomini vred in živi tako življenje, ki ga lah-ko mirne duše izpoveš ljubljenu bitju. Kadar vzkli v dveh srcih pra-va ljubezen, se zanju prične novo življenje. Preteklost obeh, naj bo ta-ka ali taka, utone v pozabljenje. Vsa-ka misel se posveča sedanjosti, in lju-bezen se razširi v njunih dušah in se strne v neugasljiv plamen, ki do-brotno ogreva skupni dom.

Prejmite prisrčne pozdrave od

Stožice.

M. Š.

VZGOJA

Nadaljevanje s 4. strani

»Tudi če Harry Piel igra, Janeček?«
»Zakaj pa takrat ne?«
Metki so se zasvetile oči. Še malo je postala, potlej je pa stekla, kolikor so jo njene drobne noge nesle, domov.

»Mamica, mamica!« je klicala že oddalec. »Hitro in pridno se bom učila klavirja. Ali bi ne mogla učiteljica že kar danes priti?«

Mati je pogledala očeta, oče pa mater.

»Vidiš,« je dejal pozneje oče, »samo to je važno, kako z otrokom govoriš. V težavnih in zamotanih vzgojnih vprašanjih matere se zmerom potrebujete nas očetje.«

SKRIVNOSTNI FANTOMAS

Nadaljevanje s 7. strani

Le odkod ta gospod vse ve? Mladi mož, ki je sedel v istem oddelku kakor gospod Martiale, je bil gotovo zaupnik policije in je torej vse izblebel. Stvar se bo bržčas slabo končala...

Jozefina, čedalje bolj negotova, se je bala zlasti trenutka, ko se utegnejo odpreti vrata in bodo stražniki pripeljali vklejenega Louparta in Barbuja. Prav gotovo — tako je modrovala sama s seboj — so oba gotovo že prišli, medtem ko njo tukajle zaslišujejo...

Ni mogla počeno zbrati svojih misli. Topo je poslušala sodnikovo pripovedovanje in se niti malo ni vznemirila, ko ji je Fuselier z dramatičnimi besedami opisoval železniško nesrečo, ko ji je živo slikal iznakažena trupla ponesrečenec, obupni boj ranjencev za golo življenje in strahotne prizore gorečih voz!

Sodnik je hotel brez dvoma dognati, ali je ta ženska sploh še sposobna človeških čustev...

Jozefina je z največjim naporom krotila svoje živce in čakala samo trenutka, ko se bo lahko postavila v bran.

Ko je naposled preiskovalni sodnik dejal: »Vsi trije ste bili zavezniki pri železniškem ropu, Loupart, Barbu in vi, Jozefina...« mu je skočila v besedo in na vse pretege zatrdila svojo nedolžnost. Niti suja ni ukradla in sploh se ji ne sanja o stvarih, ki jo z njimi pita. Edino to je res, da je dobila v bolnišnico sporočilo od Louparta, naj bo usodno soboto točno ob sedmih po vsaki ceni na železniški postaji. Tista sobota je bila na vso nesrečo dan, ko je bil izvršen napad na železnico. Ona je sama postala žrtev napadalcev. Ukazu svojega ljubčka se je pokorila slepo... drugega nič ne ve, sama ni ničesar zakrivila, zato ne gre, da jo kdor koli obtožuje!

Dekle je govorila ko strgan odvetnik; glas ji je trepetal...

Naposled je bil preiskovalni sodnik že skoraj na pol prepričan o njeni nedolžnosti. Hotel je samo še to vedeti, kaj bo Jove dejal. Fuselier je že napredil križ čez železniško zadevo, pač ga je pa zanimala neka druga stvar. Zato je vprašal:

»Kaj se je zgodilo z lady Belthamovo?« je nepričakovano in ostro vprašal.

Jozefina je pogledala Fuselierja s takimi očmi, ko da bi bila to ime prvič v življenju slišala.

Juve je namignil preiskovalnemu sodniku, češ, zdaj se ni čas...

Dekle si je razlagalo Juvovo namigavanje po svoje. Misli je, da ima v komisariju dobrega zaveznika. Zato se je še bolj uprla, ko jo je Fuselier znova obdolžil, da je Loupartova ljubica. Spomnila se je namreč, da ji utegne komisar biti naklonjen, saj mu je še nedavno sporočila važne stvari o Loupartu. Izdajalsko pismo se ji je zazdelo od sile važno, saj je mislila, da jo bosta zaradi tega oba, preiskovalni sodnik in Juve, mileje sodila. Seveda samo tedaj, če je komisar res prepričan, da je hotela s pismom svojega ljubčka izdati... Če ne... je vse izgubljeno!

Res se je zdelo, da je zasliševanje pri kraju.

Jozefina se je vedla ko preganjana nedolžnost. Včasih je malo zavila oči, včasih je zahtevala. Naposled je vsa žalostna in užaljena vzkliknila:

»Ali je mar to hudodelstvo, gospoda, če sem šla na sestanek s svojim ljubčkom? Ali se mar ne smem vdati moškemu, ki ga ljubim? Kdo mi more to prepovedati?«

Juve in preiskovalni sodnik bi bila skoraj prasnila v smeh.

Jozefina je z lisitimi pogledom opazovala oba gospoda, da bi uganila kakšen vtis so napravile na njih njene besede. Ko je opazila, da jima ne more metati peska v oči, je vpila dalje:

»Vsa nesreča je v tem, da sem vedela, da Loupart ničesar ne dela. Toda verjemite mi, mislila sem, da le včasih koga oslepari ali pa tako mimogrede kakšno malenkost izmakne. Ko sem pa izpredvidela, da utegne zakriviti tudi kakšno hudodelstvo, sem takoj obvestila policijo... In kakšno zahvalo imam zdaj za to? Bržčas ste mu vse izdali, naposled ste mu še pismo pokazali, zakaj koj drugi dan, ko sem z Loupartom obedovala, se mi je zdelo, da so bile jedi zastrupljene... V bolnišnici sem prosila za varstvo, pa sem dobila dve krogli! In zdaj me imate, mene, ki nisem ničesar videla in ničesar zakrivila, za navadno hudodelko! Takšna je torej vaša pravica! Fuji...«

Juve ji je presekala besedo. Dovolj mu je bilo teh babjih marn. Dekle je v svoji razburjenosti načela prav nerodno poglavje... Zasliševanje je bilo pri kraju, zakaj Juve je imel z Jozefino važnejše namene.

Fuselier je vstal in izjavil, da mora ostati Jozefina do nadaljnjega v preiskovalnem zaporu. Stražnik jo je odpeljal iz sobe.

XXIV

Veselica na Montmartru

Razigranost je prekipevala. Veselica na Montmartru je tradicionalna prireditel. Vsi Parizani so je veseli in jo v trumah obiščejo. Vse raja od križišča pri Clichyju pa tja do la Villette in še do skrajnih bulvarjev.

V bližini Belega trga se je gnella razposajena množica pred velikanskim šotorom, ki je bil poslikan s križčimi barvami in razsvetljen s čarobnimi svetilkami.

»Le vstopite, dame in gospodje! Samo 50 centimov za prvi in samo 2 suja za tretji prostor! Le naprej, ne bo vam žal. Videli boste najlepšo žensko na svetu, pa še najtežja je. Tehta pravo malenkost: 190 kilogramov! Potlej vam bomo pokazali Absinec, letovirane po vsem telesu: štirinajstletno dekle imamo, drzno ko sam zlojevi; videli boste, kako bo ta srčkan otrok stopil med same divje zveri... Saj že slišite rjojenje... Le naprej!

»Hitite, dame in gospodje! Vsak čas bo začetek! Nikoli več ne boste videli za tak mal denar tako pestrega sporeda. Po vseh glavnih točkah še Foxov zvočni tednik! — Atentat na predsednika Doumera, podrobnosti strahotnega hudodelstva v Frochotu, ki se ves svet zanj zanima, ki ga vsa policija ne more razvozlati. Videli boste razdejana v morilski hiši, sobo, kjer je ležala umorjenka... Padec dvigala... Le naprej, dame in gospodje! Že začnemo! Brž k blaginji!...«

(Dalje prihodnjije)

POZOR
GOSPODINJE!

Najceneje
ste postreženi s
KURIVOM
pri trdku

RUDOLF VELEPIČ

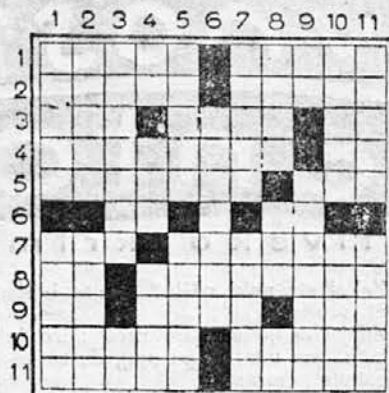
trgovina s kurivom
LJUBLJANA VII.
Sv. Jerneja cesta 25

TELEFON 2708

Prvi poskus

stalni odjem

Križanka

Pomen besed

Vodoravno: 1. mera za diamante; moško filmsko ime, 2. znamenit češki grad; žensko ime, 3. zločin; mesto v Italiji; števnik, 4. južnoameriški veletok; nag (srbrarv.), 5. kraj ob Blatnem jezeru na Ogrskem; del obleke, 6. kratica; ploskovna mera, 7. števnik; mesto v Nemčiji, 8. zlato (fre.); pristaš turške vere, 9. veznik; mesto na Grškem; oblika glagola »imeti«, 10. žensko ime; skriven, 11. francoski revolucionar (1744 do 1793); mesto na Turškem.

Navpično: 1. gora v vardarski banovini, oblika glagola »soditi«, 2. vonjava; trata, 3. mesto v Italiji; zemljiška mera, 4. vzklík; ali? (srbh.); nebeška hrana, 5. ta cesta; vojaški duhovnik, 6. slovensko ime za tirolsko mesto, 7. kraj v Kotskem zalivu; sklon »blata«, 8. reka v Armeniji; veznik; kratica za »anno Domini«, 9. osebni zaimek; nagrada, 10. kazalni zaimek; namera, 11. gora v Julijski Benečiji; ni neznana.

Rešitev križanke iz št. 42

Vodoravno po vrsti: 1. as; Topola, 2. pek; romar, 3. Adam; Lit, 4. Tarabos; B. 5. in; rat; po, 6. t; mirogoj, 7. dob; koža, 8. Piro; dan, 9. Ararat; ra.

Radio Ljubljana

od 8.-11. novembra 1936

NEDELJA 8. NOVEMBRA

8.00: Telovadba (ženska in moška, vodi g. prof. Marjan Dobovšek) ■ 8.15: Prenos cerkvene glasbe iz franc. cerkve ■ 8.45: Verski govor (g. prior Valerian Učak) ■ 9.00: Čas, poročila, spored ■ 9.15: Vesele solistične točke (plošče) ■ 10.00: Koncert Radijskega orkestra ■ 11.20: Otroci pojo (plošče) ■ 11.30: Otroška ura: Jurček in Jerica gresta po svetu ■ 12.00: Pesmi iz opere »Vesela vdova« (plošče) ■ 12.15: Kmečki trio (gg. Janko Gregore, Stanko Avgust, Nachförg Franc) ■ 13.: Čas, spored, obvestila ■ 13.15: Kar imamo, to Vam damo (plošče po željah) (oddaja je prekinjena od 14.

Vse vrste oblek, nepremočljivih Hubertusov, plaščev, perila itd., si nabavite po zelo nizki ceni pri

Preskerju

Sv. Petra cesta št. 14

MALI OGLASI

Male oglase socialnega značaja računamo po 25 par za besedo, trgovske in podobne pa po 50 par za besedo. Prekliti in trgovsko-obrtniški oglasi, ki nimajo prodajnega značaja, stanejo po 1 Din za besedo. — Za vsak mali oglas je treba še posebej plačati davek v znesku 150 Din. Kdor želi odgovor, dostavo po pošti ali če ima oglas šifro, mora doplačati še 3 Din. — Mali oglas se plačajo vedno vnaprej, in sicer po poštni nakaznici, po poštni položnici na ček, račun »Družinski tednik« upravnica, Ljubljana 15.393, ali pa v znak obneme z naročilom.

Informacije

Vsaka beseda 1 Din. Davek 150 Din. Za šifro ali dajanje naslovov 3 Din. Najmanj 10 besed.

ISČE SE STREŽNICA ki zna lepo, prati perilo in nogavice ter fino krpati. Ponudbe na upravo »Družinskega tednika« pod šifro »Natančnas«.

INTIMNI ŽENSKO KOLEDAR, velikost notesa, 180 strani mora imeti vsaka dozorla žena, da se pouči, kako se lahko brez fizične ali moralne škode na versko in medicinsko neoporečen način trajno izogiba spočetju. Po povzetju Din 20.— Zaloga v Ljubljani: Kat. Voda Medvedova 8: dobi se tudi v Učt. knjigarni in v trafikah na sproti »Rito, Slamiča in v trafikah na Tyr ševl e 53

Službe

Vsaka beseda 25 par. Davek 150 Din. Za šifro ali dajanje naslovov 3 Din. Najmanj 10 besed. **MIZARSKI POMOČNIK** in šofer z izpitom, zmožen vseh stavbenih del in političar, star 28 let, išče službo. Ponudbe na upravo »Družinskega tednika« pod: »Nekadilce«.

do 16. ure) ■ 16.00: Kmetijska ura: Prezimanje cvetličnih gomoljev (g. Jože Kregar) ■ 16.20: Naslop trboveljskih slavčkov ■ 17.20: Kmet. ura: Kmečka družina (A. Krošelj) ■ 17.40: Koncert Radijskega orkestra ■ 19.00: Čas, vreme, poročila, spored, obvestila ■ 19.30: Nac. ura ■ 19.50: Slovenska ura: a) P. H. Sattner: Soči — uvertura (g. prof. Marjan Lipovšek) in dva solospela (Tone Petrovič); b) Po Soški dolini (g. prof. Adolf Ivančič) ■ 20.30: Zmeda v studiu — Zmešana zvočna igra iz USA ■ 22.00: Čas, vreme, poročila ■ 22.15: Operetna glasba (Radijski orkester) ■ Konec ob 23. uri.

PONEDELJEK 9. NOVEMBRA

12.00: Pesmi severnih Slovanov (plošče) ■ 12.45: Vreme, poročila ■ 13.00: Čas, spored, obvestila ■ 13.15: Valček za valčkom (plošče) ■ 14.00: Vreme, borza ■ 18.00: Zdravniška ura: O vremenu in podnebu (g. dr. Anton Breclj) ■ 18.20: Iz Dvočakovih del (plošče) ■ 18.40: K. J. Erben — ob 125letnici njegovega rojstva (g. dr. Tine Debeljak) ■ 19.00: Čas, vreme, poročila, spored, obvestila ■ 19.30: Nac. ura ■ 19.50: Zanimivosti ■ 20.00: Koncertne suite (Radijski orkester) ■ 21.15: Koncert komornega tria. Sodelujejo gg. Herbert Svetel (klavir), Janko Gregore (klarinet), Janko Sušteršič (viola) ■ 22.00: Čas, vreme, poročila, spored ■ 22.15: Radijski jazz ■ Konec ob 23. uri.

TOREK 10. NOVEMBRA

11.00: Šolska ura: V Haagu — v palači miru. Vtisi iz letošnjega obiska

v najvišji mednarodni mirovni ustanovi — reportaža (ga. Milena Verčon) ■ 12.00: Pesmi južnih Slovanov (plošče) ■ 12.45: Vreme, poročila ■ 13.00: Čas, spored, obvestila ■ 13.15: Znanstveni koncert (plošče) ■ 14.00: Vreme, borza ■ 18.00: Pester spored (Radijski orkester) ■ 18.40: O islamu: Klic preroka iz Meke (g. Franc Terseglav) ■ 19.00: Čas, vreme, poročila, spored, obvestila ■ 19.30: Nac. ura ■ 19.50: Zabavni zvočni tednik ■ 20.00: Orgelski koncert (plošče) ■ 20.15: Prva la-gija. — Drama iz jezuitskega življenja, spisal Emmet Lavery. Izvajajo člani Nar. gled. v Ljubljani ■ 21.45: Plošče ■ 22.00: Čas, vreme, poročila, spored ■ 22.15: Zvoki za oddih (Radijski orkester) ■ Konec ob 23. uri.

SREDA 11. NOVEMBRA

12.00: Operni odlomki (plošče) ■ 12.45: Vreme, poročila ■ 13.00: Čas, spored, obvestila ■ 13.15: Vse mogoče, kar kdo hoče (plošče po željah) ■ 14.00: Vreme, borza ■ 18.00: Mati premišljuje o vojni (ga. Angela Vode) ■ 18.20: Atek je padel... (pesmi in recitacije) ■ 18.40: O najnem dednem deležu (g. Valentin Bidovec, starešina sodišča) ■ 19.00: Čas, vreme, poročila, spored, obvestila ■ 19.30: Nac. ura ■ 19.50: Sahnovski kotiček (g. dr. Anton Bajec) ■ 20.00: Koncert godalnega orkestra Orkestralnega društva Glasbene Matice. Uvodna beseda: Skladbe sporeda in njih skladatelji (g. prof. L. M. Škerjanc) ■ 21.00: Haydn: Kvartet v F-duru op. 3, št. 5 (plošče) ■ 21.20: Koroške pesmi (zbor koroških Slovencev) ■ 22.00: Čas, vreme, poročila, spored ■ 22.15: Za kratak čas (plošče) ■ Konec ob 23. uri.

Hitite

Izrabite ugodno priliko!
Vsled preselitve se prodaja:

Damski jesenski plašči

po ceni **Din 150.-, 200.-, 250.-, 300.-, 350.-**

Damski zimski plašči

obloženi z kožuvinom

po ceni **Din 250.-, 350.-, 400.-, 450.-, 500.-, 550.-, 600.-, 700.-, 800.-**

Damske obleke, volnene in svilene
od **Din 40.-** naprej.

Blago za damske plašče in krzno
od **Din 60.-** naprej.

Število plaščev in oblek je omejeno!
Zato hitite!

Prodaja se v skladišču:

Tyrševa cesta št. 41

nasproti sv. Krištofu

Dopisovanje

Vsaka beseda 25 par. Davek 150 Din. Za šifro ali dajanje naslovov 3 Din. Najmanj 10 besed. **SE STRINJAM.** Javite se bolj obširno pod šifro: »Planine«.

DVA MLADA PRIJATELJA, prijetne zunanjosti, želita poznanstvo potom dopisovanja z mladima gospodičama prijetne zunanosti iz dobre družine. Zetiba ni izključeno. Po nudi na »Družinski tednik« pod: »Iskrena prijateljca«.

V SVRHO NEDELJSKIH IZLETOV želi resnega znanja inteligenčen, simpatičen gospod z istotako gospodično, najraje iz Kranja ali okolice. Dopise pod: »Izletje«.

MLADENIČ, STAR 24 LET, obrtnik z dežele, lastnik nove hiše, želi znanja z gospodično do 24 let, v svrhu ženitve. Ponudbe pod »ženitve«.

Stanovanje

Vsaka beseda 25 par. Davek 150 Din. Za šifro ali dajanje naslovov 3 Din. Najmanj 10 besed.

SOBO ALI SOBOIC iščem za stalno v bližini glavnega kolodvora po možnosti s centralno kurjavo in strogo separiranim vhodom. Dopise na oglasni oddelček »Družinskega tednika« pod »Stožična cesta«.

Kozmetika

Vsaka beseda 25 par. Davek 150 Din. Za šifro ali dajanje naslovov 3 Din. Najmanj 10 besed.

IZPADANJE LAS IN PRILJAJ prepreči samsko znano sredstvo Voda iz kopriv. Lasje postanejo spet bujni, raste s hitrim tempom in postanejo popolnoma zdravi, če jo redno dvakrat na teden uporabljate. 1 steklenica v navodilom stane Din 30.— — Po pošti razpošilja parfumerija Nobilitor Zagreb, Illica 34. **LEPE DEKLISKE PRSI** dobi lahko vsaka žena tudi v najtežjih slučajih že v kratkem času.

če se masira s čudežnim eliksirjem »Eau de Lahores, 1 steklenica z natančnim navodilom stane Din 40.— Po pošti razpošilja parfumerija Nobilitor, Zagreb, Illica 34.

BARVANJE LAS ni več potrebno pri strokovnjakih, ker si jih z Oro-barvo za las, ki jo dobite v črni, rjavi, temnorjavi, svetlorjavi in plavi barvi, lahko vsakdo sam barva in je postopek zelo enostaven in stalnost barve zadržana. 1 garnitura z navodilom stane Din 30.— Po pošti razpošilja parfumerija Nobilitor, Zagreb, Illica 34.

ESENCA IZ KOPRIV je že davno preizkušeno najboljšje in najzanesljivejše sredstvo proti prihlajem in izpadanju las. Slabi in zanemarjeni lasje dobe v najkrajšem času mladostno bujnost in lesk. Steklenica v navodilom Din 30.— — Naroča se pri: Nobilitor parfumeriji, Zagreb, Illica 34.

Prodaj

Vsaka beseda 25 ali 50 par. Davek 150 Din. Za šifro ali dajanje naslovov 3 Din. Najmanj 10 besed.

NA PRODAJ NOV ŠIVALNI STROJ, pogreznjiv, Naslov v upravi »Družinskega tednika«.

PUHISTVO, več špernih sob na zalogi, orehova korelina od 3400 Din naprej kuhinjske kredence od 370 Din naprej, pri Lauer D. Wolfova 12.

GOSPODINJE—pozor!

Skoraj nove šivalne stroje »Singer«, »Pfaff«, »Gritzner«, in druge za polovično nakupno ceno dobite edino pri »PROMET« (nasproti Križanski cerkve)

Radio modeli letošnje seziye so senzacija tako v kvaliteti, kakor v ceni in ugodnih pogojih

ORION

so aparati za Vas!

Obrnite se na trvdsko

Ljubljana

Dalmatinova ul. 13

Tel. 33-63